

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การสื่อสารเพื่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมประจำท้องถิ่น เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี มณฑลไห่หนาน ประเทศจีน” ในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งการเก็บข้อมูลออกเป็น 3 ประเด็นจำนวน 4 แนวคำถาม ดังนี้ 1) แนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์ช่างฝีมือพื้นบ้าน/ผู้สืบทอดการปั้นเครื่องดินเผา ในพื้นที่มณฑลไห่หนาน ประเทศจีน จำนวน 3 ข้อคำถาม 2) แนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน/ผู้สูงอายุในชุมชน ในพื้นที่มณฑลไห่หนาน ประเทศจีน จำนวน 3 ข้อคำถาม 3) แนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์เยาวชนในชุมชน/นักเรียน ในพื้นที่มณฑลไห่หนาน ประเทศจีน จำนวน 3 ข้อคำถาม 4) แนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่หน่วยงานด้านวัฒนธรรม/การศึกษา ในพื้นที่มณฑลไห่หนาน ประเทศจีน จำนวน 3 ข้อคำถาม และการนำปัญหาที่เกิดขึ้นในงานวิจัยมาแก้ไขให้เกิดความถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากที่สุดโดยทำการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interviewing) ได้แก่

ส่วนที่ 4.1 กลุ่มตัวอย่าง กำหนด 30 คน สอดคล้องกับแนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพที่เน้นความลึกของข้อมูลมากกว่าปริมาณ (Creswell, 2018) โดยจำนวนดังกล่าวเหมาะสมต่อการเก็บข้อมูลเชิงลึกและการวิเคราะห์เนื้อหาในบริบททางวัฒนธรรมท้องถิ่น ประกอบด้วย

4.1.1. ช่างฝีมือพื้นบ้าน/ผู้สืบทอดการปั้นเครื่องดินเผา ในมณฑลไห่หนาน ประเทศจีน

1. หยาง ไปเหลียง (Yang Bailiang) : เป็นผู้อาวุโสด้านการปั้นเครื่องดินเผาหลี และได้รับรางวัลเป็น "ผู้สืบทอดตัวแทนของโครงการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติ กลุ่มแรก" (Representative Inheritor of the First Group of National Intangible Cultural Heritage Protection Projects)
2. หยาง ไปเหลียง: ผู้สืบทอดตัวแทนระดับมณฑล ก่อตั้งวิสาหกิจชุมชนร่วมกับคนในหมู่บ้าน
3. หู ฉีเหมย : ผู้สูงอายุที่ยังคงสืบทอดงานปั้นและทำงานร่วมกับสหกรณ์ในหมู่บ้านเหยู่ (Heitu Village) ซานย่า
4. ต่ง เจียเจีย : ตัวแทนผู้สืบทอดรุ่นใหม่/คนรุ่นหลังที่สืบทอดจากครอบครัว (เช่น หลานสาวของ หู ฉีเหมย) ในหมู่บ้านเหยู่ (Heitu Village)
5. หวง อวี๋อิง : ผู้สืบทอดตัวแทนระดับอำเภอในอำเภอฉางเจียง (inheritor representative at the county level)

4.1.2. ผู้นำชุมชน/ผู้สูงอายุในชุมชน ในมณฑลไห่หนาน ประเทศจีน

1. หลิว เซียงหลาน ผู้อาวุโส/ผู้สืบทอดระดับชาติ (สิ่งทอ

หลี/Li Brocade) และผู้นำการพัฒนาชุมชน เมืองอู่จื่อชาน

2. หู ชุนฟาง ผู้สืบทอดระดับชาติ (สิ่งทอหลี/Li Brocade - ภาคการทอสองหน้า)

อำเภอปกครองตนเองเป่าถึง อำเภอปกครองตนเองเป่าถึง

3. หลี เหม่ยฉี ผู้นำรุ่นใหม่ (เลขาธิการสันนิบาตเยาวชนคอมมิวนิสต์) และสมาชิกสภาผู้แทนประชาชนระดับอำเภอ อำเภอปกครองตนเองเป่าถึง

4. หลี เหว่ยไห่ ผู้นำทางการเมืองท้องถิ่น (เลขาธิการพรรคประจำตำบล) และสมาชิกสภาผู้แทนประชาชนระดับอำเภอ อำเภอปกครองตนเองเป่าถึง

5. เฉิน ซ่ายหัว ผู้นำชุมชน (เลขาธิการพรรคประจำเขตที่อยู่อาศัย) และสมาชิกสภาผู้แทนประชาชนระดับอำเภอ อำเภอปกครองตนเองเป่าถึง

6. หวาง เสี่ยวถง ผู้นำทางการเมืองท้องถิ่น (นายกเทศมนตรีเมือง) และสมาชิกสภาผู้แทนประชาชนระดับมณฑล อำเภอปกครองตนเองฉงจิง

7. หวาง ว่อต้า ผู้อาวุโส/ผู้สืบทอดระดับชาติ (เพลงพื้นบ้านหลี/Folk Songs) (เกิดปี 1923) อำเภอปกครองตนเองฉงจิง

8. หวง ฉายเจี้ยน ผู้สืบทอดระดับชาติ (ระบำตัดไม้หลี/Li Chopping Dance) เมืองชานย่า

9. หลิว กุ้ยฟาง ผู้อาวุโสในชุมชนหลี (กล่าวถึงในบทบาทการเป็นผู้นำชุมชนในการปรับตัวเข้ากับการท่องเที่ยว) หมู่บ้านหวางเซี่ย อำเภอฉางเจียง

10. หลิว เซียะฮวา ผู้สืบทอดระดับมณฑล (สิ่งทอหลี/Li Brocade - ภาคการย้อมและปั่นด้าย) อำเภอปกครองตนเองปายซา

4.1.3. เยาวชนในชุมชน/นักเรียน ในมณฑลไห่หนาน ประเทศจีน

1. ต่ง เจียเจีย ผู้สืบทอดการปั้นเครื่องดินเผาหลีรุ่นใหม่/หลานสาวของช่างอาวุโส หมู่บ้านเหยงู่, ชานย่า

2. หลี เหม่ยฉี ผู้นำรุ่นใหม่ (เลขาธิการสันนิบาตเยาวชน/สมาชิกสภาผู้แทนประชาชนท้องถิ่น) อำเภอปกครองตนเองเป่าถึง

3. เฉิน ต้าซู เยาวชน/นักศึกษา (นักศึกษาที่ได้รับการฝึกฝนให้เป็น "คนรุ่นใหม่" ในการสืบทอดวัฒนธรรมหลี) วิทยาลัยมหาสมุทรเขตร้อนไห่หนาน

4. หลิว ปิน เยาวชน/นักศึกษา (นักศึกษาที่ได้รับการฝึกฝนให้เป็น "คนรุ่นใหม่" ในการสืบทอดวัฒนธรรมหลี) วิทยาลัยมหาสมุทรเขตร้อนไห่หนาน

5. ถัง หงหนาน เยาวชน/นักศึกษา (นักศึกษาที่ได้รับการฝึกฝนให้เป็น "คนรุ่นใหม่" ในการสืบทอดวัฒนธรรมหลิ) วิทยาลัยมหาสมุทรเขตร้อนไห่หนาน

6. หลี่ ชิงชิง เยาวชน/นักศึกษา (นักศึกษาที่ได้รับการฝึกฝนให้เป็น "คนรุ่นใหม่" ในการสืบทอดวัฒนธรรมหลิ) วิทยาลัยมหาสมุทรเขตร้อนไห่หนาน

7. หลี่ หลงเฟิง เยาวชน/ผู้สืบทอด (มีชื่อปรากฏเป็นผู้สืบทอดรุ่นเยาว์ในโครงการสืบทอดหลิ) เมืองอู่จื้อซาน

8. เจิง ฟุจิน เยาวชน/นักเรียน (นักเรียนที่มีส่วนร่วมในการเผยแพร่วัฒนธรรมท้องถิ่น) เมืองซานย่า

9. หยาง เสี่ยวหมิง เยาวชน/ผู้สืบทอด (มีชื่อปรากฏเป็นผู้สืบทอดงานฝีมือในโครงการระดับท้องถิ่น) อำเภอปกครองตนเองเล่อตง

10. พาน เสวี่ยเฟิง เยาวชน/นักศึกษา (นักศึกษาชนกลุ่มเหมียว ผู้ทำหน้าที่เป็นล่ามภาษาถิ่น, จีนกลาง, และอังกฤษ) ชนบทของไห่หนาน (ปัจจุบันศึกษาในไห่หนาน)

4.1.4. เจ้าหน้าที่หน่วยงานด้านวัฒนธรรม/การศึกษา ในมณฑลไห่หนาน ประเทศจีน

1. หลี่ ยูเฟิง หัวหน้าผู้ตรวจการ
2. เฉิน เจิ้นหัว รองอธิบดีกรมการศึกษา
3. เฉิน เพ่ย รองผู้อำนวยการพิพิธภัณฑ์ชนกลุ่มน้อยมณฑลไห่หนาน และนักวิจัย
4. หวง ชุ่ยหลิง ผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรมเมือง และเป็นบุคคลสำคัญในงานอนุรักษ์ Li Brocade
5. จาง อี้ คณบดีคณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยครูไห่หนาน และศาสตราจารย์ (มีบทบาทสำคัญในการบูรณาการงานฝีมือดั้งเดิมในการศึกษา)

ส่วนที่ 4.2 การเขียนผลสรุปในส่วนนี้เป็นเรื่อง การสร้างภาพยนตร์สั้นเชิงอารมณ์บนสื่อออนไลน์ ประกอบไปด้วย

4.2.1 แนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์ช่างฝีมือพื้นบ้าน/ผู้สืบทอดการปั้นเครื่องดินเผา ในพื้นที่มณฑลไห่หนาน ประเทศจีน

1. ท่านเริ่มเรียนรู้และสืบทอดงานปั้นเครื่องดินเผา มาตั้งแต่เมื่อใด และใครเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้หรือเทคนิคให้ท่าน (เพื่อศึกษาที่มาของการเรียนรู้และการสืบทอดภูมิปัญญา)
2. ขั้นตอนหรือเทคนิคใดที่ท่านถือว่าสำคัญที่สุดในการสร้างเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลิ และมีความแตกต่างจากเครื่องปั้นทั่วไปอย่างไร (เพื่อเข้าใจรายละเอียดทางเทคนิคและคุณค่าเชิงศิลปวัฒนธรรม)
3. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการสืบทอดงานปั้นเครื่องดินเผาแก่คนรุ่น

ใหม่ในปัจจุบัน และมีวิธีใดในการจูงใจให้เยาวชนสนใจเรียนรู้ศิลปะนี้ (เพื่อสำรวจมุมมองต่อการอนุรักษ์และการพัฒนาต่อเนื่องของภูมิปัญญา)

4.2.2 แนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน/ผู้สูงอายุในชุมชน ในพื้นที่มณฑลไต้หวัน ประเทศจีน

1. ท่านมองเห็นบทบาทของเครื่องปั้นดินเผาในชีวิตประจำวันและวัฒนธรรมของชนชาติหฺลื่ออย่างไรบ้าง (เพื่อให้เข้าใจความหมายเชิงสังคมและพิธีกรรมของเครื่องปั้นดินเผาในชุมชน)
2. ในอดีต ชุมชนมีวิธีการส่งต่อความรู้และทักษะการปั้นเครื่องดินเผาอย่างไร? และในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง (เพื่อสำรวจรูปแบบการสืบทอดภูมิปัญญาและผลกระทบจากความเปลี่ยนแปลงทางสังคม)
3. ท่านคิดว่าชุมชนสามารถมีบทบาทอย่างไรในการอนุรักษ์และส่งเสริมศิลปะเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหฺลื่อให้คงอยู่ต่อไป (เพื่อสะท้อนมุมมองเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชนในการอนุรักษ์วัฒนธรรม)

4.2.3 แนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์เยาวชนในชุมชน/นักเรียน ในพื้นที่มณฑลไต้หวัน ประเทศจีน

1. คุณรู้จักหรือเคยเห็นการปั้นเครื่องดินเผาของชนชาติหฺลื่อมาก่อนหรือไม่ (เพื่อสำรวจระดับการรับรู้และความคุ้นเคยของเยาวชนต่อมรดกวัฒนธรรมท้องถิ่น)
2. คุณคิดว่าเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหฺลื่อมีความสำคัญต่อชุมชนอย่างไร (เพื่อให้เยาวชนสะท้อนมุมมองเกี่ยวกับคุณค่าและความหมายทางวัฒนธรรม)
3. คุณอยากมีส่วนร่วมอย่างไรในการเรียนรู้หรืออนุรักษ์ศิลปะการปั้นเครื่องดินเผาในอนาคต(เพื่อค้นหาแรงบันดาลใจและแนวทางส่งเสริมการสืบทอดในกลุ่มคนรุ่นใหม่)

4.2.4 แนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่หน่วยงานด้านวัฒนธรรม/การศึกษา ในพื้นที่มณฑลไต้หวัน ประเทศจีน

1. หน่วยงานของท่านมีบทบาทหรือโครงการใดในการส่งเสริมและอนุรักษ์เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหฺลื่อในปัจจุบันบ้าง (เพื่อสำรวจแนวทางการดำเนินงานและนโยบายด้านการอนุรักษ์วัฒนธรรม)
2. ท่านมองเห็นปัญหาหรืออุปสรรคใดในการสืบทอดภูมิปัญญาการทำเครื่องปั้นดินเผาแก่คนรุ่นใหม่ในชุมชน (เพื่อทำความเข้าใจข้อจำกัดและความท้าทายเชิงโครงสร้างในการอนุรักษ์)
3. ท่านเห็นว่าการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลสามารถมีบทบาทอย่างไรในการเผยแพร่และส่งต่อศิลปะเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหฺลื่อให้กว้างขวางขึ้น (เพื่อเชื่อมโยงการอนุรักษ์

วัฒนธรรมกับการพัฒนานวัตกรรมและสื่อดิจิทัล)

4.2.1 แนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์ช่างฝีมือพื้นบ้าน/ผู้สืบทอดการปั้นเครื่องดินเผา ในพื้นที่มณฑลไห่หนาน ประเทศจีน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลได้กล่าวว่าช่างฝีมือพื้นบ้าน/ผู้สืบทอดการปั้นเครื่องดินเผา ในพื้นที่มณฑลไห่หนาน ประเทศจีน คือการถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ผ่านเพื่อนำเสนอเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี การสัมภาษณ์ถึงการสืบทอดงานปั้นเครื่องดินเผามาตั้งแต่เมื่อใด และใครเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้หรือเทคนิคให้ท่าน (เพื่อศึกษาที่มาของการเรียนรู้และการสืบทอดภูมิปัญญา) ขั้นตอนหรือเทคนิคใดที่ท่านถือว่าสำคัญที่สุดในการสร้างเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี และมีความแตกต่างจากเครื่องปั้นทั่วไปอย่างไร (เพื่อเข้าใจรายละเอียดทางเทคนิคและคุณค่าเชิงศิลปวัฒนธรรม) ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการสืบทอดงานปั้นเครื่องดินเผาแก่คนรุ่นใหม่ในปัจจุบัน และมีวิธีใดในการจูงใจให้เยาวชนสนใจเรียนรู้ศิลปะนี้ (เพื่อสำรวจมุมมองต่อการอนุรักษ์และการพัฒนาต่อเนื่องของภูมิปัญญา) โดยมีรายละเอียดแนวความคิด ดังนี้

4.2.1.1. ท่านเริ่มเรียนรู้และสืบทอดงานปั้นเครื่องดินเผามาตั้งแต่เมื่อใด และใครเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้หรือเทคนิคให้ท่าน (เพื่อศึกษาที่มาของการเรียนรู้และการสืบทอดภูมิปัญญา)

“ข้าพเจ้าเริ่มเรียนรู้การปั้นเครื่องดินเผาตั้งแต่อายุประมาณสิบกว่าขวบ โดยได้รับการถ่ายทอดจากมารดาและผู้อาวุโสในหมู่บ้านชนชาติหลี ซึ่งสืบทอดภูมิปัญญานี้ต่อกันมาหลายชั่วอายุคน การเรียนรู้ในสมัยนั้นไม่ได้มีตำราใด ๆ ใช้เพียงการสังเกต ฟังคำสอน และฝึกปฏิบัติด้วยตนเองทุกวัน ตั้งแต่การขุดดิน การนวดดิน การขึ้นรูปด้วยมือ ไปจนถึงการเผาในเตาแบบดั้งเดิม สิ่งที่ได้รับจากผู้เฒ่าไม่ใช่เพียงทักษะการปั้น แต่ยังรวมถึงความเข้าใจใน “จิตวิญญาณของดิน” การเคารพธรรมชาติและความอดทนที่ต้องมีในทุกขั้นตอนของงานฝีมือ เมื่อเวลาผ่านไป ข้าพเจ้ายังคงสืบสานวิธีการแบบดั้งเดิมนี้ และพยายามถ่ายทอดให้คนรุ่นใหม่ เพื่อให้ศิลปะเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีคงอยู่ต่อไปอย่างยั่งยืน” (หยาง ไปเหลียง (Yang Bailiang), การสื่อสารส่วนบุคคล, 8 กรกฎาคม 2568)

“ข้าพเจ้าเริ่มเรียนรู้การปั้นเครื่องดินเผาตั้งแต่อายุประมาณสิบสองปี โดยได้รับการถ่ายทอดจากช่างฝีมือผู้เฒ่าในหมู่บ้านที่เป็นผู้สืบทอดภูมิปัญญาโบราณของชนชาติหลี การเรียนรู้ในช่วงแรกเป็นการสังเกตและปฏิบัติตามอย่างใกล้ชิด ตั้งแต่การเลือกดิน การนวดและปรับสภาพดิน การขึ้นรูปด้วยมือ และการตกแต่งลวดลายประจำชนเผ่า เมื่อเติบโต ข้าพเจ้าได้สืบทอดเทคนิคการปั้นและการเผาแบบดั้งเดิมอย่างเต็มรูปแบบ พร้อมทั้งเริ่มนำความรู้เหล่านี้มาพัฒนารูปแบบการผลิตที่สามารถตอบสนองความต้องการของตลาดสมัยใหม่ ข้าพเจ้าได้ก่อตั้ง วิชาหกิจชุมชน (Li Tao) ร่วมกับคนในหมู่บ้าน เพื่อให้ภูมิปัญญาการปั้นเครื่องดินเผายังคงอยู่และสร้างรายได้ให้ชุมชนอย่างยั่งยืน ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเรียนรู้และสืบทอดงานฝีมือไม่ได้จำกัดแค่ทักษะเท่านั้น แต่รวมถึงการเข้าใจ

เรื่องราว ความเชื่อ และจิตวิญญาณของวัฒนธรรมชนชาติหลี ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ภูมิปัญญานี้คงอยู่ต่อไป” (หยาง ไปเหลียง (Liu Meizhen), การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 กรกฎาคม 2568)

“ข้าพเจ้าเริ่มเรียนรู้การปั้นเครื่องดินเผาตั้งแต่อายุประมาณสิบขวบ โดยได้รับการถ่ายทอดจากช่างฝีมือผู้เฒ่าในหมู่บ้านเหย่ถู่ (Heitu Village) ที่เป็นผู้สืบทอดภูมิปัญญาดั้งเดิมของชนชาติหลี การเรียนรู้ในช่วงแรกเริ่มจากการสังเกตและทำตามอย่างใกล้ชิด เช่น การเลือกดิน การนวดและปรับสภาพดิน การขึ้นรูปด้วยมือ การตกแต่งลวดลาย และการเผาในเตาแบบดั้งเดิม สิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับจากผู้เฒ่าไม่เพียงเป็นทักษะการปั้นเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความเข้าใจในความหมายเชิงวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผา ทั้งลวดลายและรูปทรงล้วนสะท้อนวิถีชีวิต ความเชื่อ และประเพณีของชนชาติหลี ปัจจุบัน ข้าพเจ้าทำงานร่วมกับ สหกรณ์ (Li Tao Cooperative) ในหมู่บ้านเหย่ถู่ เพื่อส่งต่อความรู้และทักษะนี้ให้แก่คนรุ่นใหม่ รวมทั้งสนับสนุนการอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่และพัฒนาต่อไปอย่างยั่งยืน” (หู ฉีเหมย, การสื่อสารส่วนบุคคล, 21 กรกฎาคม 2568)

“ข้าพเจ้าเริ่มเรียนรู้การปั้นเครื่องดินเผามาตั้งแต่อายุประมาณสิบปี โดยได้รับการถ่ายทอดจากครอบครัวโดยตรง โดยเฉพาะ คุณย่าของข้าพเจ้า หู ฉีเหมย ซึ่งเป็นผู้สืบทอดภูมิปัญญาโบราณของชนชาติหลี ช่วงแรก ข้าพเจ้าเรียนรู้จากการสังเกตและลงมือทำไปพร้อมกับคุณย่า ตั้งแต่การเลือกดิน การนวดและปรับสภาพดิน การขึ้นรูปด้วยมือ และการตกแต่งลวดลายตามแบบประเพณี นอกจากนี้ คุณยายยังสอนให้เข้าใจความหมายและเรื่องราวของลวดลายแต่ละแบบ รวมถึงวิธีการเผาในเตาแบบดั้งเดิม ในปัจจุบัน ข้าพเจ้าพยายามสืบทอดและพัฒนาวิธีการปั้นเครื่องดินเผาให้เข้ากับยุคสมัย โดยยังคงรักษาเอกลักษณ์และความหมายทางวัฒนธรรมดั้งเดิมไว้ พร้อมทั้งร่วมงานกับ สหกรณ์ (Li Tao Cooperative) ในหมู่บ้านเหย่ถู่ เพื่อให้ภูมิปัญญาของชนชาติหลีสามารถสืบทอดต่อไปยังคนรุ่นใหม่ทั้งในชุมชนและวงกว้าง” (ต่ง เจียเจีย (Dong Jijia), การสื่อสารส่วนบุคคล, 25 กรกฎาคม 2568)

“ข้าพเจ้าเริ่มเรียนรู้การปั้นเครื่องดินเผาของชนชาติหลีตั้งแต่อายุสิบสองปี โดยได้รับการถ่ายทอดจากช่างฝีมือรุ่นก่อนในอำเภอฉางเจียง (Changjiang County) ซึ่งเป็นผู้สืบทอดภูมิปัญญาดั้งเดิมและมีความเชี่ยวชาญด้านเทคนิคการปั้นและเผา ในช่วงแรก ข้าพเจ้าฝึกฝนจากการสังเกตและปฏิบัติด้วยมือเปล่า เรียนรู้ทั้งการเลือกดิน การนวดและปรับสภาพดิน การขึ้นรูป การตกแต่งลวดลาย ประจำชนเผ่า และการเผาในเตาแบบดั้งเดิม คุณครูและผู้สอนเน้นให้เข้าใจทั้งทักษะและความหมายเชิงวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผา เพื่อให้สามารถสืบทอดภูมิปัญญานี้ได้ครบถ้วน ต่อมา ข้าพเจ้ารับหน้าที่เป็น ผู้สืบทอดตัวแทนระดับอำเภอ (county-level inheritor representative) เพื่อถ่ายทอดทักษะและความรู้แก่เยาวชนและผู้สนใจในชุมชน ทั้งในด้านเทคนิคการปั้นและการสื่อสารเรื่องราวทางวัฒนธรรม เพื่อรักษาเอกลักษณ์และความต่อเนื่องของเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีในอำเภอฉางเจียง” (หวาง อวี่อิง (Huang Yuying), การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 กรกฎาคม 2568)

สรุปจากการสัมภาษณ์ช่างฝีมือและผู้สืบทอดภูมิปัญญาเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี พบว่า การเรียนรู้ส่วนใหญ่เริ่มต้นตั้งแต่วัยเยาว์ โดยเฉลี่ยอายุประมาณสิบถึงสิบสองปี ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคน ต่างได้รับการถ่ายทอดความรู้จากครอบครัวหรือผู้เฒ่าช่างฝีมือในชุมชน ซึ่งเป็นการเรียนรู้แบบปากต่อปากและการฝึกปฏิบัติจริง ไม่มีตำราเป็นลายลักษณ์อักษร แต่ใช้วิธีสังเกต ฟังคำสอน และลงมือทำซ้ำอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ขั้นตอนการเลือกและนวดดิน การขึ้นรูปด้วยมือ การตกแต่งลวดลาย ไปจนถึงการเผาในเตาแบบดั้งเดิม นอกจากทักษะทางช่างแล้ว ผู้สืบทอดยังเน้นถึง “จิตวิญญาณของดิน” และความเข้าใจเชิงวัฒนธรรมที่แฝงอยู่ในลวดลายและรูปทรงของเครื่องปั้น ซึ่งสะท้อนความเชื่อ วิถีชีวิต และเอกลักษณ์ของชนชาติหลี เมื่อเข้าสู่ยุคปัจจุบัน หลายคนได้ต่อยอดองค์ความรู้ดั้งเดิมให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและเศรษฐกิจ เช่น การจัดตั้งสหกรณ์หรือวิสาหกิจชุมชน (Li Tao) เพื่อสร้างรายได้และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของคนรุ่นใหม่ ขณะเดียวกันก็ยังคงยึดมั่นในการอนุรักษ์รูปแบบและจิตวิญญาณดั้งเดิมของเครื่องปั้นดินเผาให้ไว้ให้คงอยู่และพัฒนาต่อไปอย่างยั่งยืน

4.2.1.2. ขั้นตอนหรือเทคนิคใดที่ท่านถือว่าสำคัญที่สุดในการสร้างเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี และมีความแตกต่างจากเครื่องปั้นทั่วไปอย่างไร (เพื่อเข้าใจรายละเอียดทางเทคนิคและคุณค่าเชิงศิลปวัฒนธรรม)

“สำหรับข้าพเจ้า ขั้นตอนสำคัญที่สุดคือการขึ้นรูปด้วยมือและการตกแต่งลวดลายดั้งเดิมของชนชาติหลี การขึ้นรูปด้วยมือทำให้ชิ้นงานมีความโค้งมน อ่อนช้อย และมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งแตกต่างจากเครื่องปั้นทั่วไปที่มักใช้แม่พิมพ์หรือเครื่องจักร ส่วนการตกแต่งลวดลายสะท้อนวิถีชีวิต ความเชื่อ และพิธีกรรมของชาวหลี ทำให้แต่ละชิ้นงานมีคุณค่าเชิงศิลปวัฒนธรรม อีกขั้นตอนสำคัญคือ การเผาในเตาแบบดั้งเดิม ซึ่งต้องอาศัยความชำนาญในการควบคุมไฟและอุณหภูมิ เพื่อให้สีสนและผิวสัมผัสออกมาตามแบบโบราณ สิ่งเหล่านี้ทำให้เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีแตกต่างจากเครื่องปั้นทั่วไปที่เน้นการผลิตจำนวนมากและความรวดเร็วเพียงอย่างเดียว” (หยาง ไปเหลียง (Yang Bailiang), การสื่อสารส่วนบุคคล, 8 กรกฎาคม 2568)

“สำหรับข้าพเจ้า ขั้นตอนที่สำคัญที่สุดในการสร้างเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีคือ การขึ้นรูปด้วยมือและการตกแต่งลวดลายประจำชนเผ่า ซึ่งเป็นเทคนิคที่ถ่ายทอดต่อกันมาหลายชั่วอายุคน การขึ้นรูปด้วยมือช่วยให้ชิ้นงานมีความโค้งมนและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่เครื่องปั้นทั่วไปใช้เครื่องจักรหรือแม่พิมพ์ทำไม่ได้ ส่วนการตกแต่งลวดลายจะสะท้อนเรื่องราว วิถีชีวิต ความเชื่อ และพิธีกรรมของชนเผ่าหลี ทำให้แต่ละชิ้นงานไม่เพียงเป็นภาชนะ แต่เป็นงานศิลปะที่มีคุณค่าเชิงวัฒนธรรม นอกจากนี้ การเผาในเตาแบบดั้งเดิม ยังเป็นขั้นตอนสำคัญที่ต้องใช้ความชำนาญในการควบคุมอุณหภูมิและเวลา เพื่อให้สีและผิวสัมผัสออกมาตามแบบโบราณ ซึ่งถือเป็นความแตกต่างจากเครื่องปั้นทั่วไปที่มักเน้นการผลิตจำนวนมากและความเร็วเท่านั้น” (หยาง ไปเหลียง (Liu Meizhen), การสื่อสารส่วนบุคคล,

15 กรกฎาคม 2568)

“สำหรับข้าพเจ้า ขั้นตอนที่สำคัญที่สุดคือการขึ้นรูปด้วยมือเปล่าและการตกแต่งลวดลายแบบดั้งเดิมของชนชาติหลี การขึ้นรูปด้วยมือช่วยให้ชิ้นงานมีความละเอียดอ่อน โค้งมน และมีเอกลักษณ์เฉพาะที่เครื่องจักรไม่สามารถเลียนแบบได้ ส่วนการตกแต่งลวดลายจะสื่อถึงเรื่องราว วิถีชีวิต และความเชื่อของชนเผ่า ทำให้แต่ละชิ้นงานมีคุณค่าเชิงศิลปวัฒนธรรม นอกจากนี้ การเผาในเตาแบบดั้งเดิม ยังเป็นขั้นตอนที่ต้องอาศัยประสบการณ์ในการควบคุมไฟและอุณหภูมิ เพื่อให้ผิวสัมผัส สี และความแข็งแรงของชิ้นงานออกมาตามแบบโบราณ ซึ่งแตกต่างจากเครื่องปั้นทั่วไปที่มักใช้เครื่องจักรและกระบวนการมาตรฐาน เน้นการผลิตจำนวนมากและความรวดเร็วเพียงอย่างเดียว” (หู ฉีเหมย, การสื่อสารส่วนบุคคล, 21 กรกฎาคม 2568)

“สำหรับหนู ขั้นตอนที่สำคัญที่สุดคือการขึ้นรูปด้วยมือและการตกแต่งลวดลายแบบดั้งเดิมของชนชาติหลี การขึ้นรูปด้วยมือช่วยให้ชิ้นงานมีความละเอียดอ่อนและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งแตกต่างจากเครื่องปั้นทั่วไปที่มักใช้แม่พิมพ์หรือเครื่องจักร ส่วนการตกแต่งลวดลายสะท้อนเรื่องราว วิถีชีวิต และความเชื่อของชาวหลี ทำให้แต่ละชิ้นงานมีคุณค่าเชิงศิลปวัฒนธรรม อีกทั้ง การเผาในเตาแบบดั้งเดิม ก็สำคัญมาก เพราะต้องใช้ความชำนาญในการควบคุมไฟและอุณหภูมิ เพื่อให้สีสันทและผิวสัมผัสออกมาตามแบบโบราณ สิ่งเหล่านี้ทำให้เครื่องปั้นของชนชาติหลีแตกต่างจากเครื่องปั้นทั่วไปที่มักเน้นการผลิตจำนวนมากและความเร็ว” (ต่ง เจียเจีย (Dong Jiajia), การสื่อสารส่วนบุคคล, 25 กรกฎาคม 2568)

“สำหรับข้าพเจ้า ขั้นตอนสำคัญที่สุดคือการขึ้นรูปด้วยมือและการตกแต่งลวดลายดั้งเดิมของชนชาติหลี การขึ้นรูปด้วยมือทำให้ชิ้นงานมีความอ่อนช้อยและโค้งมน แตกต่างจากเครื่องปั้นทั่วไปที่ใช้แม่พิมพ์หรือเครื่องจักร ส่วนการตกแต่งลวดลายสะท้อนวิถีชีวิต ความเชื่อ และพิธีกรรมของชาวหลี ทำให้ชิ้นงานแต่ละชิ้นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและคุณค่าเชิงศิลปวัฒนธรรม อีกทั้ง การเผาในเตาแบบดั้งเดิม เป็นขั้นตอนสำคัญที่ต้องใช้ความชำนาญในการควบคุมไฟและอุณหภูมิ เพื่อให้สีสันทและผิวสัมผัสออกมาตามแบบโบราณ สิ่งเหล่านี้ทำให้เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีแตกต่างจากเครื่องปั้นทั่วไปที่เน้นการผลิตจำนวนมากและความรวดเร็ว” (หวง อวี่อิง (Huang Yuying), การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 กรกฎาคม 2568)

สรุปจากการสัมภาษณ์ช่างฝีมือชนชาติหลี พบว่าขั้นตอนที่ทุกคนถือว่าสำคัญที่สุดในการสร้างเครื่องปั้นดินเผา คือ “การขึ้นรูปด้วยมือ” และ “การตกแต่งลวดลายดั้งเดิม” การขึ้นรูปด้วยมือถือเป็นหัวใจของงานฝีมือ เพราะทำให้ชิ้นงานมีความโค้งมน อ่อนช้อย และมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ไม่สามารถทำได้ด้วยเครื่องจักรหรือแม่พิมพ์ ส่วนการตกแต่งลวดลายเป็นการสื่อเรื่องราว วิถีชีวิต ความเชื่อ และพิธีกรรมของชนชาติหลี ทำให้เครื่องปั้นแต่ละชิ้นมีคุณค่าทางศิลปะและวัฒนธรรมที่ลึกซึ้ง นอกจากนี้ ช่างฝีมือยังให้ความสำคัญกับการเผาในเตาแบบดั้งเดิม ซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์และความชำนาญใน

การควบคุมไฟและอุณหภูมิ เพื่อให้ได้สีสนและผิวสัมผัสตามแบบโบราณ ทั้งหมดนี้สะท้อนให้เห็นว่าเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีมีความแตกต่างจากเครื่องปั้นทั่วไปที่มุ่งเน้นการผลิตเชิงอุตสาหกรรมและความรวดเร็ว แต่ของชาวหลีเน้นคุณค่าทางจิตวิญญาณ ศิลปะ และวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน

4.2.1.3. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการสืบทอดงานปั้นเครื่องดินเผาแก่คนรุ่นใหม่ในปัจจุบัน และมีวิธีใดในการจูงใจให้เยาวชนสนใจเรียนรู้ศิลปะนี้ (เพื่อสำรวจมุมมองต่อการอนุรักษ์และการพัฒนาต่อเนื่องของภูมิปัญญา)

“ข้าพเจ้าเห็นว่าการสืบทอดงานปั้นเครื่องดินเผาแก่คนรุ่นใหม่เป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะภูมิปัญญานี้สะท้อนวิถีชีวิต ความเชื่อ และเอกลักษณ์ของชนชาติหลี หากไม่สืบทอดต่อไป เยาวชนอาจไม่เข้าใจคุณค่าทางวัฒนธรรมของตนเอง วิธีจูงใจเยาวชนคือทำให้ศิลปะนี้ เข้าถึงง่าย สนุก และมีความหมาย เช่น จัดเวิร์กช็อปในโรงเรียนและชุมชน ใช้สื่อดิจิทัลและโซเชียลมีเดียเล่าเรื่องราวและกระบวนการสร้างสรรค์ รวมทั้งเชื่อมโยงกับโอกาสสร้างอาชีพหรือธุรกิจชุมชน สิ่งเหล่านี้จะทำให้เยาวชนเกิดแรงบันดาลใจในการเรียนรู้และสืบทอดภูมิปัญญาไปสู่คนรุ่นต่อไป” (หยาง ไปเหลียง (Yang Bailiang), การสื่อสารส่วนบุคคล, 8 กรกฎาคม 2568)

“สำหรับข้าพเจ้า การสืบทอดงานปั้นเครื่องดินเผาของชนชาติหลีให้แก่คนรุ่นใหม่ถือเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง เพราะภูมิปัญญานี้สะท้อนวิถีชีวิต ความเชื่อ และเอกลักษณ์ของชาวหลี หากไม่สืบทอดต่อไป เยาวชนอาจไม่รู้จักรู้อย่างคุณค่าทางวัฒนธรรมของตนเอง ข้าพเจ้าเชื่อว่าการจูงใจเยาวชนต้องทำให้ศิลปะนี้เข้าถึงง่ายและสนุก เช่น จัด เวิร์กช็อปปั้นเครื่องดินเผาในโรงเรียนและชุมชน, ใช้ สื่อดิจิทัลและโซเชียลมีเดีย เล่าเรื่องราวและกระบวนการสร้างสรรค์ และเชื่อมโยงกับโอกาสในการสร้างอาชีพหรือธุรกิจชุมชน สิ่งเหล่านี้จะทำให้เยาวชนเห็นคุณค่า และเกิดแรงบันดาลใจในการเรียนรู้และสืบทอดภูมิปัญญาไปสู่คนรุ่นต่อไป” (หยาง ไปเหลียง (Liu Meizhen), การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 กรกฎาคม 2568)

“ข้าพเจ้าเห็นว่าการสืบทอดงานปั้นเครื่องดินเผาแก่คนรุ่นใหม่เป็นสิ่งจำเป็น เพราะภูมิปัญญานี้สะท้อนประวัติศาสตร์ วิถีชีวิต และวัฒนธรรมของชาวหลี หากไม่สืบทอดต่อไป ความรู้และเทคนิคเหล่านี้อาจสูญหายได้ การจูงใจเยาวชนควรเริ่มจาก การเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติจริง ให้พวกเขาได้สัมผัสดิน ลงมือขึ้นรูป และตกแต่งลวดลายด้วยมือของตนเอง นอกจากนี้ การจัด เวิร์กช็อปในชุมชนและโรงเรียน, การใช้ สื่อดิจิทัลเพื่อเล่าเรื่องราวภูมิปัญญา, และการเชื่อมโยงกับ โอกาสในการสร้างรายได้หรือผลิตภัณฑ์ชุมชน จะช่วยให้เยาวชนเห็นคุณค่า สนุก และเกิดแรงบันดาลใจในการเรียนรู้และสืบทอดศิลปะนี้ต่อไป” (หู ฉีเหมย, การสื่อสารส่วนบุคคล, 21 กรกฎาคม 2568)

“สำหรับหนู การสืบทอดงานปั้นเครื่องดินเผาของชนชาติหลีเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะเป็น

ทั้งภูมิปัญญาและวัฒนธรรมที่สืบทอดจากบรรพบุรุษ หากคนรุ่นใหม่ไม่สนใจเรียนรู้ เราอาจสูญเสียเอกลักษณ์ที่สำคัญของชุมชน หนุคิดว่ววิธีจูงใจเยาวชนต้องทำให้ สนุกและเข้าถึงได้ง่าย เช่น จัดเวิร์กช็อปให้ลองปั้นด้วยมือ เรียนรู้ลวดลายและเทคนิคดั้งเดิม รวมทั้งใช้ สื่อโซเชียลและสื่อดิจิทัล เล่าเรื่องราวและแรงบันดาลใจจากผู้เฒ่า การสร้างโอกาสให้เยาวชนได้ผลิตสินค้าชุมชนหรือเข้าร่วมงานนิทรรศการก็ช่วยให้เห็นคุณค่าและเกิดแรงกระตุ้นในการเรียนรู้และสืบทอดภูมิปัญญาต่อไป” (ต่ง เจียเจีย (Dong Jiajia), การสื่อสารส่วนบุคคล, 25 กรกฎาคม 2568)

“ข้าพเจ้าเห็นว่าการสืบทอดงานปั้นเครื่องดินเผาแก่คนรุ่นใหม่เป็นเรื่องสำคัญ เพราะภูมิปัญญานี้สะท้อนประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และเอกลักษณ์ของชนชาติหฺลี่ หากไม่สืบทอดต่อไป เยาวชนอาจไม่เข้าใจคุณค่าและความหมายที่แท้จริงของศิลปะนี้ วิธีจูงใจเยาวชนควรเริ่มจาก การลงมือปฏิบัติจริง ให้พวกเขาได้ปั้นและตกแต่งลวดลายด้วยมือของตนเอง รวมทั้งจัด เวิร์กช็อปในโรงเรียนและชุมชน, ใช้ สื่อดิจิทัลและโซเชียลมีเดีย เล่าเรื่องราวและแรงบันดาลใจจากผู้สืบทอดรุ่นก่อน และเชื่อมโยงกับ โอกาสทางอาชีพหรือผลิตภัณฑ์ชุมชน เพื่อให้เยาวชนเห็นคุณค่า สนุก และเกิดแรงบันดาลใจในการเรียนรู้และสืบทอดภูมิปัญญาอย่างต่อเนื่อง” (หวง อวี่อิง (Huang Yuying), การสื่อสารส่วนบุคคล, 29 กรกฎาคม 2568)

สรุปจากการสัมภาษณ์ช่างฝีมือชนชาติหฺลี่ ทุกคนต่างเห็นพ้องว่าการสืบทอดงานปั้นเครื่องดินเผาแก่คนรุ่นใหม่เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นภูมิปัญญาที่สะท้อนวิถีชีวิต ความเชื่อ ประวัติศาสตร์ และเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชนชาติหฺลี่ หากขาดการถ่ายทอด ความรู้และเทคนิคดั้งเดิมเหล่านี้ อาจสูญหายไป ช่างฝีมือส่วนใหญ่เสนอแนวทางการจูงใจเยาวชนโดยทำให้การเรียนรู้ศิลปะเครื่องปั้นเข้าถึงง่ายและสนุก เช่น การจัดเวิร์กช็อปในโรงเรียนและชุมชน ให้เยาวชนได้สัมผัสดินและปั้นด้วยมือจริง การใช้สื่อดิจิทัลและโซเชียลมีเดียเล่าเรื่องราวของภูมิปัญญาและผู้สืบทอดรุ่นก่อน รวมถึงการเชื่อมโยงศิลปะนี้กับโอกาสทางอาชีพหรือธุรกิจชุมชน วิธีเหล่านี้จะช่วยให้เยาวชนเห็นคุณค่า เกิดแรงบันดาลใจ และมีส่วนร่วมในการสืบทอดศิลปวัฒนธรรมเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหฺลี่ให้คงอยู่ต่อไปอย่างยั่งยืน

4.2.2 แนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน/ผู้สูงอายุในชุมชน ในมณฑลไห่หนาน ประเทศจีน

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลผู้นำชุมชน/ผู้สูงอายุในชุมชน ในมณฑลไห่หนาน ประเทศจีน ได้กล่าวว่าช่างฝีมือพื้นบ้าน/ผู้สืบทอดการปั้นเครื่องดินเผา ในพื้นที่มณฑลไห่หนาน ประเทศจีน คือการถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ผ่านเพื่อนำเสนอเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหฺลี่ การสัมภาษณ์ถึงแนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน/ผู้สูงอายุในชุมชน ในพื้นที่มณฑลไห่หนาน ประเทศจีน บทบาทของเครื่องปั้นดินเผาในชีวิตประจำวันและวัฒนธรรมของชนชาติหฺลี่ ในอดีต ชุมชนมีวิธีการส่งต่อความรู้

และทักษะการปั้นเครื่องดินเผาอย่างไร และในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง ชุมชนสามารถมีบทบาทอย่างไรในการอนุรักษ์และส่งเสริมศิลปะเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติลีให้คงอยู่ต่อไป โดยมีรายละเอียดแนวความคิด ดังนี้

4.2.2.1 ทานมองเห็นบทบาทของเครื่องปั้นดินเผาในชีวิตประจำวันและวัฒนธรรมของชนชาติลีอย่างไรบ้าง (เพื่อให้เข้าใจความหมายเชิงสังคมและพิธีกรรมของเครื่องปั้นดินเผาในชุมชน)

“เครื่องปั้นดินเผาเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับชีวิตของชาวหลีมาตั้งแต่อดีต ไม่เพียงใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การเก็บน้ำ การหุงต้ม หรือการหมักอาหาร แต่ยังมีความหมายเชิงจิตวิญญาณและพิธีกรรมอย่างลึกซึ้ง เช่น ใช้ในพิธีบวงสรวงบรรพบุรุษ หรือพิธีขอฝน ซึ่งสะท้อนความเชื่อเรื่องความอุดมสมบูรณ์และความเชื่อมโยงระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ ในอดีต เครื่องปั้นยังเป็นสัญลักษณ์ของความสามารถของสตรีในชุมชน เพราะผู้หญิงหลีจะต้องเรียนรู้การปั้น การทอ และการจักสาน ถือเป็นองค์ความรู้พื้นฐานของชีวิต เครื่องปั้นดินเผาจึงไม่ใช่เพียงเครื่องใช้ แต่เป็นส่วนหนึ่งของอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณของชนชาติลี การสืบสานงานนี้จึงหมายถึงการรักษาความทรงจำร่วมของชุมชนไว้ให้คนรุ่นหลังเข้าใจรากเหง้าของตนเอง” (หลิว เชียงหลาน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 4 กรกฎาคม 2568)

“เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติลีมีความผูกพันแน่นแฟ้นกับวิถีชีวิตและความเชื่อของคนในชุมชน มันไม่ใช่แค่ภาชนะสำหรับใช้งาน เช่น การต้มอาหาร หรือเก็บน้ำ แต่ยังสะท้อนวิถีคิดและจิตใจของคนหลีที่เคารพธรรมชาติและบรรพบุรุษ เครื่องปั้นแต่ละใบจะมีลวดลายเฉพาะที่สื่อถึงตำนานหรือความเชื่อ เช่น ลายคลื่น ลายดวงอาทิตย์ หรือลายสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งใช้ในพิธีบูชาฟ้า ดิน และวิญญาณของบรรพชน ในพิธีกรรมสำคัญ เช่น งานแต่งงาน หรืองานศพ เครื่องปั้นยังทำหน้าที่เป็นสื่อกลางเชื่อมระหว่างคนกับโลกวิญญาณ เช่น การใส่ของถวายบรรพบุรุษในหม้อดิน หรือการใช้ภาชนะดินเผาในการประกอบพิธีขอพร ถือเป็น การแสดงความเคารพต่อผืนแผ่นดินที่หล่อเลี้ยงชีวิต ฉันทมองว่าเครื่องปั้นดินเผาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่หลอมรวมกับศิลปะอื่น ๆ ของชนหลี เช่น การทอผ้าและการสานกระจูด มันเป็นศิลปะที่มีชีวิต ไม่ใช่เพียงวัตถุ แต่เป็นเรื่องราวและความทรงจำของผู้คนที่สืบทอดต่อกันมาหลายชั่วอายุคน” (หุ ชุนฟาง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 7 กรกฎาคม 2568)

“ดิฉันมองว่าเครื่องปั้นดินเผาไม่เพียงเป็นของใช้ในชีวิตประจำวัน แต่ยังเป็น สัญลักษณ์ของอัตลักษณ์และรากเหง้าทางวัฒนธรรมของชนชาติลี ในอดีต ชาวหลีใช้เครื่องปั้นดินเผาเก็บข้าว น้ำ และเครื่องบูชา ซึ่งสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างคนกับธรรมชาติ และระหว่างคนรุ่นใหม่กับบรรพบุรุษ แม้ในปัจจุบันวิถีชีวิตจะเปลี่ยนไป แต่เครื่องปั้นดินเผายังมีบทบาทเชิงวัฒนธรรมอย่างมาก เช่น ในงานเทศกาลพื้นบ้านและพิธีบูชาฟ้า-ดิน เครื่องปั้นยังคงถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์และความอุดมสมบูรณ์ ดิฉันเห็นว่า การคงไว้ซึ่งศิลปหัตถกรรมนี้ เป็นการสืบทอดความทรงจำร่วมของคนในชุมชน ในมุมมองของคนรุ่นใหม่ เครื่องปั้นดินเผาหลีควรถูกนำเสนอในรูปแบบที่เข้ากับยุคสมัย เช่น การ

ออกแบบร่วมสมัย หรือจัดเวิร์กช็อปในโรงเรียน เพื่อให้เยาวชนเข้าใจว่าเบื้องหลังเครื่องปั้นหนึ่งใบคือ ภูมิปัญญาและจิตวิญญาณของชนชาติหฺลื การอนุรักษ์จึงไม่ใช่เพียงการเก็บรักษาของเก่า แต่คือการให้ ชีวิตใหม่แก่ศิลปะดั้งเดิมที่มีความหมายลึกซึ้งต่อวัฒนธรรมของเรา” (หฺลื เหม่ยฉี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 9 กรกฎาคม 2568)

“ดิฉันมองว่าเครื่องปั้นดินเผาไม่เพียงเป็นของใช้ในชีวิตประจำวัน แต่ยังเป็น สัญลักษณ์ ของอัตลักษณ์และรากเหง้าทางวัฒนธรรมของชนชาติหฺลื ในอดีต ชาวหฺลืใช้เครื่องปั้นดินเผาเก็บข้าว น้ำ และเครื่องบูชา ซึ่งสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างคนกับธรรมชาติ และระหว่างคนรุ่นใหม่กับบรรพบุรุษ แม้ในปัจจุบันวิถีชีวิตจะเปลี่ยนไป แต่เครื่องปั้นดินเผายังมีบทบาทเชิงวัฒนธรรมอย่างมาก เช่น ในงานเทศกาลพื้นบ้านและพิธีบูชาฟ้า-ดิน เครื่องปั้นยังคงถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์และความอุดมสมบูรณ์ ดิฉันเห็นว่า การคงไว้ซึ่งศิลปหัตถกรรมนี้ เป็นการสืบต่อความทรงจำร่วมของคนในชุมชน ในมุมมองของคนรุ่นใหม่ เครื่องปั้นดินเผาหฺลืควรถูกนำเสนอในรูปแบบที่เข้ากับยุคสมัย เช่น การออกแบบร่วมสมัย หรือจัดเวิร์กช็อปในโรงเรียน เพื่อให้เยาวชนเข้าใจว่าเบื้องหลังเครื่องปั้นหนึ่งใบคือ ภูมิปัญญาและจิตวิญญาณของชนชาติหฺลื การอนุรักษ์จึงไม่ใช่เพียงการเก็บรักษาของเก่า แต่คือการให้ ชีวิตใหม่แก่ศิลปะดั้งเดิมที่มีความหมายลึกซึ้งต่อวัฒนธรรมของเรา” (หฺลื เหว่ยไห่, การสื่อสารส่วนบุคคล, 14 กรกฎาคม 2568)

“เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหฺลืมีความสำคัญต่อชุมชนเราอย่างยิ่ง เพราะมันสะท้อนให้เห็นถึงความเรียบง่าย ความอดทน และภูมิปัญญาที่สั่งสมจากรุ่นสู่รุ่น ในอดีตเครื่องปั้นไม่เพียงใช้ในครัวเรือน เช่น การหุงหาอาหารหรือเก็บน้ำ แต่ยังเกี่ยวข้องกับพิธีกรรมต่าง ๆ เช่น การบูชาบรรพบุรุษ พิธีแต่งงาน และงานเฉลิมฉลองตามฤดูกาล ซึ่งล้วนใช้ภาชนะดินเผาเป็นสื่อกลางระหว่างคนกับธรรมชาติและจิตวิญญาณของบรรพชน สำหรับผม เครื่องปั้นดินเผาไม่ใช่แค่วัตถุ แต่เป็น “ภาษาทางวัฒนธรรม” ที่เล่าเรื่องราวของชนชาติ—ตั้งแต่รูปทรงที่สะท้อนสภาพแวดล้อม ไปจนถึงลวดลายที่บอกถึงความเชื่อและความหวังของผู้คน ปัจจุบัน เราได้ส่งเสริมให้เครื่องปั้นดินเผาเข้ามามีบทบาทในกิจกรรมชุมชน เช่น นิทรรศการ งานวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวเชิงหัตถกรรม เพื่อให้คนรุ่นใหม่เห็นคุณค่าและภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของตนเอง ในฐานะผู้นำชุมชน ผมเชื่อว่า การรักษาและเผยแพร่ศิลปะเครื่องปั้นดินเผา คือการรักษารากเหง้าทางจิตวิญญาณของชนชาติหฺลื และเป็นสะพานเชื่อมระหว่างอดีตกับอนาคตของทุกคน” (เฉิน ซ้ายหัว, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 กรกฎาคม 2568)

“เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหฺลืมีความสำคัญต่อชุมชนเราอย่างยิ่ง เพราะมันสะท้อนให้เห็นถึงความเรียบง่าย ความอดทน และภูมิปัญญาที่สั่งสมจากรุ่นสู่รุ่น ในอดีตเครื่องปั้นไม่เพียงใช้ในครัวเรือน เช่น การหุงหาอาหารหรือเก็บน้ำ แต่ยังเกี่ยวข้องกับพิธีกรรมต่าง ๆ เช่น การบูชาบรรพบุรุษ พิธีแต่งงาน และงานเฉลิมฉลองตามฤดูกาล ซึ่งล้วนใช้ภาชนะดินเผาเป็นสื่อกลางระหว่างคนกับธรรมชาติและจิตวิญญาณของบรรพชน สำหรับผม เครื่องปั้นดินเผาไม่ใช่แค่วัตถุ แต่เป็น “ภาษาทาง

วัฒนธรรม” ที่เล่าเรื่องราวของชนหลี—ตั้งแต่รูปทรงที่สะท้อนสภาพแวดล้อม ไปจนถึงลวดลายที่บอกถึงความเชื่อและความหวังของผู้คน ปัจจุบัน เราได้ส่งเสริมให้เครื่องปั้นดินเผาเข้ามามีบทบาทในกิจกรรมชุมชน เช่น นิทรรศการ งานวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวเชิงหัตถกรรม เพื่อให้คนรุ่นใหม่เห็นคุณค่าและภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของตนเอง ในฐานะผู้นำชุมชน ผมเชื่อว่า การรักษาและเผยแพร่ศิลปะเครื่องปั้นดินเผา คือการรักษารากเหง้าทางจิตวิญญาณของชนชาติหลี และเป็นสะพานเชื่อมระหว่างอดีตกับอนาคตของพวกเขาทุกคน” (หวาง เสี่ยวถิง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 17 กรกฎาคม 2568)

“ข้าเกิดและเติบโตมากับเครื่องปั้นดินเผา มันอยู่ในทุกช่วงชีวิตของพวกเขา ตั้งแต่การเกิดจนถึงการตาย สมัยก่อนทุกบ้านต้องมีหม้อดิน ไหดินไห่หุงข้าว ต้มน้ำ หรือหมักเหล้า เครื่องปั้นดินเผาไม่ใช่แค่ของใช้ในครัวเรือน แต่มันคือเพื่อนร่วมชีวิตของคนหลี เพราะมันสะท้อนวิถีที่เรียบง่ายและแนบแน่นกับธรรมชาติ ดินที่ใช้ปั้นมาจากภูเขาและแม่น้ำในหมู่บ้านของเราเอง การปั้นแต่ละใบต้องใช้ความอดทนและความศรัทธา เหมือนการร้องเพลงหลีที่ต้องใช้หัวใจ ในพิธีกรรม เครื่องปั้นดินเผามีความหมายลึกซึ้งมาก เช่น ในพิธีบูชาบรรพบุรุษ จะมีการวางไห่ดินใส่เหล้าไว้ถวายเทพเจ้าและวิญญาณบรรพชน หรือในงานแต่งงานก็จะใช้หม้อดินเป็นสัญลักษณ์ของความอุดมสมบูรณ์และความมั่นคงของครอบครัว ทุกครั้งที่เราร้องเพลงพื้นบ้านในงานพิธี เครื่องปั้นดินเผาก็มักอยู่ใกล้ ๆ เสมอ มันเหมือนพยานแห่งชีวิตที่อยู่คู่ชุมชนหลีมาหลายชั่วอายุคน วันนี้คนรุ่นใหม่อาจไม่ใช่หม้อดินเหมือนเมื่อก่อน แต่ความหมายของมันยังอยู่ในใจเรา เครื่องปั้นดินเผา คือรากของวัฒนธรรมหลี มันสอนให้เรารู้จักคุณค่าของดิน น้ำ ไฟ และแรงมือของคนหลีที่ร่วมกันสร้างชีวิตบนเกาะนี้ หากไม่มีเครื่องปั้นดินเผา ก็เหมือนเราขาดเสียงหนึ่งในบทเพลงของชนชาติหลีไป” (หวาง ว่อต้า, การสื่อสารส่วนบุคคล, 21 กรกฎาคม 2568)

“เครื่องปั้นดินเผาเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตคนหลีมาแต่โบราณ ไม่ต่างจากกระบี่ตัดไม้ที่ข้าพเจ้าสืบทอดอยู่ มันเกิดจากแรงมือและจิตวิญญาณของคนที่อยู่กับธรรมชาติ คนหลีเราใช้ดินจากภูเขาและน้ำจากลำธารมาปั้นเป็นภาชนะเพื่อดำรงชีวิต หม้อดิน ไห่ดิน หรือถ้วยชามต่าง ๆ ไม่ได้มีแค่หน้าที่ใช้สอย แต่ยังสื่อถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับผืนดินที่หล่อเลี้ยงชีวิต เครื่องปั้นดินเผา คือร่องรอยของการใช้ร่างกายและแรงใจของบรรพบุรุษหลี ในพิธีกรรม เครื่องปั้นดินเผา มีความหมายศักดิ์สิทธิ์มาก เช่น ในพิธีบูชาเทพแห่งป่าและน้ำ จะมีการใช้ไห่ดินใส่เหล้าหรืออาหารเช่น เป็นสัญลักษณ์ของการคืนคุณแก่ธรรมชาติ หรือในการแต่งงาน จะใช้ภาชนะดินคู่หนึ่งเป็นเครื่องหมายของความผูกพันและความอุดมสมบูรณ์ เครื่องปั้นดินเผาเหล่านี้จึงไม่ใช่แค่ของใช้ แต่เป็นเครื่องหมายทางจิตวิญญาณที่สะท้อนความเชื่อของคนหลี สำหรับข้าพเจ้า การรื้อกระบี่ตัดไม้หลีมีความคล้ายกับการปั้นดิน เพราะต่างก็ต้องอาศัยจังหวะ ความกลมกลืน และความเคารพต่อสิ่งที่อยู่รอบตัว เครื่องปั้นดินเผาจึงเป็นแรงบันดาลใจในทางศิลปะของเราเช่นกัน มันสื่อถึงความมั่นคง ความอดทน

และการยื่นหยัดชนชาติหลัทุกยุคสมัย” (หวง ฉายเจี้ยน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 23 กรกฎาคม 2568)

“เครื่องปั้นดินเผาเป็นเหมือนหัวใจของวิถีชีวิตคนหลัมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ ก่อนที่จะมีเหล็กหรือพลาสติก พวกเราก็ใช้หม้อดิน ไหดินในการหุงต้ม เก็บน้ำ และหมักเหล้าพื้นบ้าน ทุกบ้านในหมู่บ้านหวางเซียจะต้องมีเครื่องปั้นดินเผาอย่างน้อยหนึ่งชิ้นไว้ใช้ในครัวหรือในพิธีสำคัญ เพราะมันไม่ใช่เพียงของใช้ แต่เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงรากเหง้าและความเป็นตัวตนของคนหลั ในพิธีกรรมของเรา เช่น พิธีขอฝน พิธีบูชาเทพแห่งข้าว หรือพิธีศพ เครื่องปั้นดินเผาจะถูกใช้เป็นภาชนะศักดิ์สิทธิ์ เพื่อสื่อสารกับวิญญาณและเทพเจ้า เครื่องปั้นเหล่านี้ต้องทำด้วยมือของชาวบ้านเอง เพราะเชื่อว่าพลังของผู้ปั้นจะถูกส่งผ่านไปถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้โดยตรง นี่คือเหตุผลที่เรายังรักษาการปั้นดินไว้ แม้ยุคสมัยจะเปลี่ยนไป ทุกวันนี้ หมู่บ้านของเราปรับตัวเข้ากับการท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวเข้ามาชมวิถีชีวิตและเรียนรู้การปั้นเครื่องปั้นดินเผา ข้าพเจ้ามองว่านี่คือโอกาสดี เพราะทำให้คนรุ่นใหม่เห็นคุณค่าของภูมิปัญญา ไม่เพียงแต่ใช้เครื่องปั้นในบ้านเท่านั้น แต่ยังสามารถนำไปต่อยอดเป็นของที่ระลึก งานศิลปะ หรือกิจกรรมสาธิตที่สร้างรายได้ให้กับชุมชนได้ด้วย เครื่องปั้นดินเผาจึงยังคงมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่แค่ในความทรงจำ แต่ในวิถีชีวิตของเราทุกวันนี้” (หลิว กุ้ยฟาง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 25 กรกฎาคม 2568)

“เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลัมีบทบาทที่ลึกซึ้งทั้งในชีวิตประจำวันและพิธีกรรม มันเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับคนหลัมาตั้งแต่เด็กจนแก่ ใช้ในการปรุงอาหาร เก็บน้ำ และหมักอาหารพื้นบ้าน อีกทั้งยังถูกใช้ในพิธีทางศาสนาและพิธีบูชาบรรพบุรุษ ทำให้เรารู้สึกว่าเครื่องปั้นดินเผาเป็นสัญลักษณ์ของความต่อเนื่องระหว่างอดีต ปัจจุบัน และอนาคตของชุมชน ลวดลายและรูปทรงของเครื่องปั้นดินเผาแต่ละใบมักสะท้อนความเชื่อและธรรมชาติ เช่น สัตว์หรือลวดลายที่เกี่ยวข้องกับพืชพันธุ์ ซึ่งชาวหลัเชื่อว่าจะนำความอุดมสมบูรณ์และความโชคดีมาสู่ครอบครัว ความละเอียดในการปั้นและการเผาแต่ละครั้งก็สะท้อนความอดทนและความประณีตของคนในชุมชน ทำให้เครื่องปั้นดินเผาไม่ใช่เพียงภาชนะ แต่เป็น วัฒนธรรมที่จับต้องได้ และเป็นตัวแทนของภูมิปัญญาที่สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น แม้สมัยนี้คนรุ่นใหม่อาจไม่ใช่เครื่องปั้นดินเผาในชีวิตประจำวันเหมือนเมื่อก่อน แต่ผมเห็นว่ามันยังคงมีบทบาทสำคัญในการสอนและถ่ายทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมให้เยาวชนเข้าใจรากเหง้าของตนเอง เช่น การจัดเวิร์กช็อป ปฏิบัติการเรียนรู้ และกิจกรรมชุมชนที่ผสมผสานกับงานศิลปะและสิ่งทอหลั ทำให้เครื่องปั้นดินเผาเป็นสะพานเชื่อมระหว่างอดีตกับปัจจุบันของชนชาติหลั” (หลิว เซียะฮวา, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 กรกฎาคม 2568)

สรุปเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลัไม่เพียงเป็นภาชนะใช้สอยในชีวิตประจำวัน เช่น การเก็บน้ำ การหุงต้ม หรือการหมักอาหาร แต่ยังสะท้อนวิถีชีวิต ความเชื่อ และพิธีกรรมของชุมชน ตั้งแต่การบูชาบรรพบุรุษ พิธีแต่งงาน งานเทศกาล ไปจนถึงพิธีขอฝน เครื่องปั้นแต่ละชิ้นมีลวดลายและรูปทรงที่บอกเล่าเรื่องราว ตำนาน และความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติ สะท้อนภูมิปัญญาที่สั่งสมจากรุ่นสู่รุ่น และเป็นสัญลักษณ์ของอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม นอกจากนี้ เครื่องปั้นดินเผายังมีบทบาททางจิตวิญญาณ

เป็นสื่อกลางระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติและโลกวิญญาน ช่วยสร้างความต่อเนื่องระหว่างอดีต ปัจจุบัน และอนาคตของชุมชน แต่ละขั้นตอนการปั้นและเผาแสดงถึงความอดทน ความประณีต และความผูกพันของชุมชนเหลือต่อสิ่งแวดล้อมและวิถีชีวิต แม้ปัจจุบันวิถีชีวิตจะเปลี่ยนไป เครื่องปั้นดินเผา ก็ยังคงมีคุณค่าในการสืบทอดวัฒนธรรม ผ่านกิจกรรมชุมชน การจัดเวิร์กช็อป และการรวมเข้าทำงาน ศิลปะหรือสิ่งทอหัตถ์ ทำให้เยาวชนรุ่นใหม่เข้าใจรากเหง้าและภูมิปัญญาของชนชาติหัตถ์ การอนุรักษ์ เครื่องปั้นดินเผาก็ไม่ใช่เพียงการเก็บรักษาของเก่า แต่เป็นการให้ชีวิตใหม่แก่ศิลปะดั้งเดิม และเป็นสะพานเชื่อมระหว่างอดีตกับอนาคตของชุมชนหัตถ์

4.2.2.2 ในอดีต ชุมชนมีวิธีการส่งต่อความรู้และทักษะการปั้นเครื่องดินเผาอย่างไร? และในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง (เพื่อสำรวจรูปแบบการสืบทอดภูมิปัญญาและผลกระทบจากความเปลี่ยนแปลงทางสังคม)

“ในอดีต การส่งต่อความรู้และทักษะการปั้นเครื่องดินเผาเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว และชุมชนเป็นหลัก เด็ก ๆ จะเริ่มเรียนรู้ตั้งแต่ยังเล็ก โดยเฝ้าดูและช่วยงานผู้ใหญ่ เช่น การนวดดิน การขึ้นรูป การตกแต่งลวดลาย และการเผาเครื่องปั้น ทุกขั้นตอนเป็นการเรียนรู้แบบ ลงมือทำและซึมซับจากประสบการณ์จริง ผู้ใหญ่จะสอนโดยตรง ถ่ายทอดทั้งเทคนิคและความเข้าใจเรื่องความหมายเชิงสังคมและพิธีกรรมของเครื่องปั้นดินเผา การสอนมักเกิดขึ้นระหว่างการทำงานประจำวันหรือในช่วงพิธีกรรมของชุมชน ทำให้เด็กซึมซับภูมิปัญญาพร้อมกับวิถีชีวิต ในปัจจุบัน การสืบทอดเริ่มมีการปรับตัว เพราะชีวิตคนรุ่นใหม่เปลี่ยนไป การเรียนรู้ไม่ได้จำกัดอยู่ในบ้านหรือชุมชนอีกต่อไป แต่เริ่มมี เวิร์กช็อปเชิงศิลปะ โครงการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และโรงเรียนฝึกอาชีพ ที่เข้ามาส่งเสริม นอกจากนี้ การใช้สื่อดิจิทัล เช่น วิดีโอสอนออนไลน์ หรือคลังข้อมูลดิจิทัล ทำให้เยาวชนสามารถเข้าถึงความรู้ได้เร็วขึ้นและสะดวกขึ้น แต่ก็มีความเสี่ยงที่บางส่วนของภูมิปัญญาจะถูกตัดขาดจากบริบทเดิม เช่น ความสัมพันธ์เชิงพิธีกรรมหรือความหมายสัญลักษณ์บางประการ ดังนั้น การปรับตัวในยุคปัจจุบันจึงต้องสมดุลระหว่าง การอนุรักษ์ภูมิปัญญาแบบดั้งเดิม กับการนำเสนอในรูปแบบที่เข้ากับชีวิตคนรุ่นใหม่ เพื่อให้เครื่องปั้นดินเผาและภูมิปัญญาของชุมชนยังคงมีชีวิตและความหมายต่อทุกคนในชุมชนและผู้สนใจจากภายนอก” (หลิว เชียงหลาน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 4 กรกฎาคม 2568)

“ในอดีต การส่งต่อความรู้และทักษะการปั้นเครื่องดินเผาเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว และชุมชนเป็นหลัก เด็ก ๆ จะเริ่มเรียนรู้โดยการ เฝ้าดูและช่วยงานผู้ใหญ่ ตั้งแต่การนวดดิน การขึ้นรูป การตกแต่งลวดลาย ไปจนถึงการเผาเครื่องปั้น ทั้งหมดเกิดขึ้นในบริบทของชีวิตประจำวันและพิธีกรรมของชุมชน การสอนเป็นแบบ ลงมือทำและซึมซับ ผู้ใหญ่จะถ่ายทอดทั้งเทคนิคและความเข้าใจเรื่องความหมายเชิงสังคมและจิตวิญญาณของเครื่องปั้นดินเผา แต่ในปัจจุบัน รูปแบบการสืบทอดเปลี่ยนไปมาก เพราะสังคมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว คนรุ่นใหม่อาจไม่ใช่เครื่องปั้นดินเผา

ในชีวิตประจำวันเหมือนเดิม ทำให้วิธีการเรียนรู้จากครอบครัวเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ การเรียนรู้จึงขยายไปยัง เวิร์กช็อปเชิงศิลปะ โครงการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โรงเรียนฝึกอาชีพ และสื่อดิจิทัล ซึ่งช่วยให้เยาวชนเข้าถึงความรู้ได้ง่ายและสะดวก แต่ก็มีผลทำให้การทำลายในการรักษาริบทและความหมายเชิงพิธีกรรมเดิมของเครื่องปั้นดินเผา ดังนั้น การสืบทอดในยุคปัจจุบันต้องผสมผสาน การเรียนรู้แบบดั้งเดิมกับนวัตกรรมและการเข้าถึงสื่อใหม่ เพื่อให้ภูมิปัญญายังคงมีชีวิตและสามารถปรับตัวเข้ากับวิถีชีวิตคนรุ่นใหม่ได้อย่างสมดุล ” (หู ซุนฟาง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 7 กรกฎาคม 2568)

“ในอดีต การสืบทอดภูมิปัญญาการปั้นเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีเกิดขึ้น ผ่านครอบครัวและชุมชนโดยตรง เด็ก ๆ จะเรียนรู้จากผู้สูงอายุและช่างฝีมือท้องถิ่น ตั้งแต่การปั้น การตกแต่ง ลวดลาย จนถึงการเผาในเตาแบบดั้งเดิม นี่เป็นกระบวนการที่ทั้ง เชิงปฏิบัติและเชิงวัฒนธรรม ทำให้เยาวชนซึมซับคุณค่าและความหมายของงานฝีมือไปพร้อม ๆ กัน ในปัจจุบัน สังคมเปลี่ยนไป คนรุ่นใหม่มีโอกาสเรียนรู้ผ่าน โรงเรียน หน่วยงานวัฒนธรรม และเวิร์กช็อป มากขึ้น ทำให้การเรียนรู้ไม่จำกัดเฉพาะครอบครัวหรือหมู่บ้านเท่านั้น แต่ก็มีผลทำให้การทำลาย คือคนรุ่นใหม่บางคนสนใจงานฝีมือน้อยลง เนื่องจากมีทางเลือกในการทำงานและความบันเทิงอื่น ๆ ดังนั้น ปัจจุบันการสืบทอดจึงต้องผสมผสานทั้ง การเรียนรู้แบบดั้งเดิมและรูปแบบใหม่ เช่น การจัดกิจกรรมสร้างสรรค์ การประกวด และการเผยแพร่ออนไลน์ เพื่อรักษาภูมิปัญญาไว้ในขณะที่ปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัยใหม่” (หลี เหมยฉี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 9 กรกฎาคม 2568)

“ในอดีต การสืบทอดงานปั้นเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีเกิดขึ้น ภายในครอบครัวและชุมชนโดยตรง เด็ก ๆ จะค่อย ๆ เรียนรู้จากผู้สูงอายุ ทั้งการนวดดิน การขึ้นรูป การตกแต่งลวดลาย และการเผาเตาแบบดั้งเดิม นี่เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ เน้นการลงมือทำควบคู่กับเรื่องเล่าพื้นบ้าน และพิธีกรรมท้องถิ่น ทำให้ภูมิปัญญาสืบทอดทั้งทักษะและความเข้าใจด้านวัฒนธรรม ปัจจุบัน การสืบทอดเปลี่ยนไปมากขึ้น มีการสนับสนุนจาก โรงเรียน หน่วยงานวัฒนธรรม และกิจกรรมภาครัฐ ทำให้เยาวชนสามารถเข้าถึงความรู้และฝึกฝนทักษะได้กว้างขึ้น แต่ก็พบว่า ความสนใจของคนรุ่นใหม่เปลี่ยนไป บางคนเลื่องงานด้านอื่นหรือสนใจเทคโนโลยีมากกว่า ดังนั้น การสืบทอดในปัจจุบันจึงต้องผสมผสานระหว่าง วิธีดั้งเดิมกับรูปแบบใหม่ เช่น การเวิร์กช็อป การจัดนิทรรศการ และการใช้สื่อดิจิทัล เพื่อรักษาและเผยแพร่ภูมิปัญญาให้เข้ากับชีวิตยุคปัจจุบัน ” (หลี เหวยไต่, การสื่อสารส่วนบุคคล, 14 กรกฎาคม 2568)

“ในอดีต การสืบทอดภูมิปัญญาการปั้นเครื่องปั้นดินเผาเกิดขึ้น ผ่านครอบครัวและชุมชนเป็นหลัก เด็ก ๆ จะได้เรียนรู้โดยการสังเกตและลงมือทำกับผู้สูงอายุ เริ่มตั้งแต่การเตรียมดิน การขึ้นรูป การตกแต่งลวดลาย จนถึงการเผาเตาแบบดั้งเดิม กระบวนการนี้ไม่เพียงแต่ส่งต่อทักษะ แต่ยังปลูกฝังคุณค่า วัฒนธรรม และพิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันและงานชุมชน ในปัจจุบัน วิธีการ

เปลี่ยนไปบ้าง ชุมชนและหน่วยงานราชการร่วมกันจัด เวิร์กช็อป กิจกรรมการเรียนรู้ และการจัด นิทรรศการ ทำให้เยาวชนสามารถเรียนรู้ได้อย่างกว้างขวางมากขึ้น แต่ก็พบว่าความสนใจของคนรุ่นใหม่ไม่เท่ากับอดีต บางคนอาจให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีหรืออาชีพอื่นมากกว่า ดังนั้น การสืบทอด ภูมิปัญญาในปัจจุบันจึงต้อง ผสมผสานวิธีดั้งเดิมและนวัตกรรมใหม่ เพื่อรักษาทักษะและคุณค่าเชิง วัฒนธรรมให้ยังคงอยู่ และทำให้เยาวชนรู้สึกเชื่อมโยงกับมรดกวัฒนธรรมของตนเอง ” (ฉิน ช่ายหัว, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 กรกฎาคม 2568)

“ในอดีต การเรียนรู้การปั้นเครื่องดินเผาเกิดขึ้น ผ่านการสอนแบบปากต่อปากและการลงมือ ทำจริง เด็ก ๆ และเยาวชนจะได้เรียนรู้จากผู้สูงอายุในครอบครัวและชุมชน ทั้งการนวดดิน การขึ้นรูป การตกแต่ง และการเผาเตา เทคนิคต่าง ๆ จะถูกสอนอย่างเป็นขั้นตอนควบคู่กับเรื่องเล่าพื้น บ้าน พิธีกรรม และการใช้เครื่องปั้นในชีวิตประจำวัน ในปัจจุบัน การสืบทอดภูมิปัญญามีการปรับเปลี่ยนให้ เข้ากับยุคสมัย มี โครงการฝึกอบรม กิจกรรมเวิร์กช็อป และการเข้าร่วมพิธีกรรมหรือสื่อดิจิทัล ทำให้ เยาวชนสามารถเข้าถึงและเรียนรู้ได้สะดวกขึ้น แต่ความสนใจของคนรุ่นใหม่แตกต่างจากอดีต บางคน สนใจด้านเทคโนโลยีมากกว่า ดังนั้นการสืบทอดจึงต้อง ผสมผสานระหว่างวิธีดั้งเดิมกับนวัตกรรมใหม่ เพื่อใหภูมิปัญญาการปั้นเครื่องดินเผายังคงอยู่และมีความหมายต่อชุมชนในยุคปัจจุบัน ” (หวาง เสี่ยว ถิง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 17 กรกฎาคม 2568)

“เมื่อผมยังหนุ่ม การเรียนรู้เกี่ยวกับการปั้นเครื่องดินเผาเกิดขึ้น ในครอบครัวและชุมชนเป็น หลัก เด็ก ๆ จะสังเกตและทำตามผู้สูงอายุ เรียนรู้ตั้งแต่การเตรียมดิน การขึ้นรูป การตกแต่งลวดลาย จนถึงการทำเตา เทคนิคต่าง ๆ ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องทักษะเท่านั้น แต่ยังผูกพันกับ พิธีกรรมและวิถีชีวิต ของชนชาติหลี ทุกขั้นตอนมีความหมายทั้งเชิงสังคมและวัฒนธรรม ปัจจุบัน การสืบทอดเปลี่ยนไป เล็กน้อย มี เวิร์กช็อป นิทรรศการ และโครงการฝึกอบรมในโรงเรียนหรือศูนย์วัฒนธรรม ทำให้เยาวชน เข้าถึงง่ายขึ้น แต่ก็พบว่าเยาวชนบางคนให้ความสนใจกับอาชีพอื่นหรือเทคโนโลยีมากกว่า ดังนั้นการ ส่งต่อภูมิปัญญาจึงต้องผสมผสาน วิธีดั้งเดิมและกิจกรรมสมัยใหม่ เพื่อรักษาทักษะและคุณค่าทาง วัฒนธรรมให้ยังคงอยู่ต่อไป” (หวาง ว่อต้า, การสื่อสารส่วนบุคคล, 21 กรกฎาคม 2568)

“เมื่อย้อนกลับไปในอดีต การเรียนรู้การปั้นเครื่องดินเผาในชุมชนหลี่เป็น การเรียนรู้แบบอิง ชุมชนและครอบครัว เด็ก ๆ จะเรียนรู้จากผู้สูงอายุผ่านการสังเกต การลงมือทำ และการร่วมกิจกรรม ประจำวัน เช่น การทำเครื่องใช้และการเข้าร่วมพิธีกรรม ลวดลาย เทคนิคการปั้นและการเผาเตาถูก ถ่ายทอดอย่างต่อเนื่องและมีความหมายเชิงสัญลักษณ์ ในปัจจุบัน วิธีการส่งต่อมีการเปลี่ยนแปลง มี การฝึกอบรมอย่างเป็นระบบในศูนย์วัฒนธรรม โรงเรียน และเวิร์กช็อปสาธารณะ ทำให้เยาวชนเข้าถึง ได้ง่ายขึ้น แต่ก็พบว่าแนวทางดั้งเดิมบางส่วนถูกปรับให้เหมาะสมกับยุคสมัย เพื่อให้ยังคงคุณค่าทาง ศิลปะและวัฒนธรรม แต่สามารถดึงดูดความสนใจของคนรุ่นใหม่ได้มากขึ้น การผสมผสานระหว่างภูมิ ปัญญาเดิมกับวิธีการสมัยใหม่จึงเป็นสิ่งสำคัญในการสืบทอดอย่างยั่งยืน ” (หวาง ฉายเจี้ยน,

การสื่อสารส่วนบุคคล, 23 กรกฎาคม 2568)

“ในอดีต การเรียนรู้และการสืบทอดเครื่องปั้นดินเผาเกิดขึ้น ในครอบครัวและชุมชนโดยตรง เด็ก ๆ จะสังเกตและลงมือทำตามผู้สูงอายุ การสอนไม่ได้อยู่ในรูปแบบตำรา แต่เป็น การเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริง และการเข้าร่วมพิธีกรรมหรือกิจกรรมชุมชน ทุกขั้นตอนล้วนมีความหมายเชิงสัญลักษณ์และสะท้อนวิถีชีวิตของชนชาติลี ปัจจุบัน การสืบทอดมีการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับยุคสมัย มี โครงการฝึกอบรม ศูนย์วัฒนธรรม และกิจกรรมสำหรับนักท่องเที่ยว ที่ช่วยให้เยาวชนเข้าถึงภูมิปัญญาได้ง่ายขึ้น แต่ก็ต้องรักษา ความลึกซึ้งของทักษะและคุณค่าเชิงวัฒนธรรม เพราะบางส่วนถูกปรับเพื่อความสะดวกหรือความสวยงามในเชิงพาณิชย์ การผสมผสานระหว่างวิธีดั้งเดิมกับกิจกรรมสมัยใหม่จึงเป็นกุญแจสำคัญในการรักษาภูมิปัญญาให้อยู่ต่อไป” (หลิว กุ้ยฟาง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 25 กรกฎาคม 2568)

“ในอดีต การเรียนรู้ทักษะการปั้นเครื่องปั้นดินเผาเกิดขึ้นใน ครอบครัวและหมู่บ้าน เด็ก ๆ จะได้เรียนรู้โดยตรงจากผู้ใหญ่ผ่านการลงมือทำจริง การถ่ายทอดมักเป็นแบบ ตัวต่อตัว และเน้นความอดทน ความพิถีพิถัน และจิตวิญญาณของงานศิลปะ ในปัจจุบัน การสืบทอดได้มีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับสภาพสังคมใหม่ มี โรงเรียนศิลปะ วัฒนธรรมชุมชน และโปรแกรมเยาวชน ที่เปิดโอกาสให้เรียนรู้เครื่องปั้นดินเผาอย่างเป็นระบบ แต่การเปลี่ยนแปลงนี้ก็มาพร้อมกับความท้าทาย คือบางครั้ง เน้นความเร็วและการผลิตเพื่อเชิงพาณิชย์ ทำให้ คุณค่าเชิงวัฒนธรรมและเทคนิคดั้งเดิมอาจลดน้อยลง การผสมผสานระหว่างการเรียนรู้แบบดั้งเดิมกับสมัยใหม่จึงสำคัญมากเพื่อให้ภูมิปัญญานี้ยังคงอยู่ต่อไป” (หลิว เชียะฮวา, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 กรกฎาคม 2568)

สรุปในอดีตการเรียนรู้และสืบทอดทักษะการปั้นเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติลีเกิดขึ้นภายใน ครอบครัวและชุมชน เด็ก ๆ จะเริ่มเรียนรู้ตั้งแต่ยังเล็ก โดยสังเกตและช่วยงานผู้ใหญ่ในทุกขั้นตอน ตั้งแต่การเตรียมดิน การขึ้นรูป การตกแต่งลวดลาย ไปจนถึงการเผาเครื่องปั้น การเรียนรู้เป็นแบบลงมือทำควบคู่กับเรื่องเล่าพื้นบ้านและพิธีกรรม ทำให้เยาวชนซึมซับทั้งทักษะและความเข้าใจเชิงสังคม วัฒนธรรม และจิตวิญญาณของเครื่องปั้นดินเผา ปัจจุบัน การสืบทอดได้ปรับตัวเข้ากับยุคสมัย โดยขยายจากครอบครัวสู่โรงเรียน ศูนย์วัฒนธรรม เวิร์กช็อปเชิงศิลปะ และกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม รวมถึงการใช้สื่อดิจิทัล เช่น วิดีโอสอนออนไลน์และคลังข้อมูลดิจิทัล ทำให้เยาวชนเข้าถึงความรู้ได้สะดวกและกว้างขึ้น อย่างไรก็ตาม ความท้าทายคือการรักษาบริบทเดิมของภูมิปัญญา เช่น ความหมายเชิงพิธีกรรมและคุณค่าทางวัฒนธรรมที่อาจลดลง ดังนั้น การสืบทอดภูมิปัญญาในยุคปัจจุบันต้องผสมผสานระหว่างการเรียนรู้แบบดั้งเดิมกับวิธีการสมัยใหม่ เพื่อให้ทักษะ ความหมาย และคุณค่าทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาลียังคงมีชีวิต และสามารถเชื่อมโยงคนรุ่นใหม่กับรากเหง้าวัฒนธรรมของตนเองได้อย่างยั่งยืน

4.2.2.3 ท่านคิดว่าชุมชนสามารถมีบทบาทอย่างไรในการอนุรักษ์และส่งเสริมศิลปะเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีให้คงอยู่ต่อไป (เพื่อสะท้อนมุมมองเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชนในการอนุรักษ์วัฒนธรรม)

“ชุมชนคือหัวใจสำคัญในการอนุรักษ์และส่งเสริมศิลปะเครื่องปั้นดินเผา เพราะภูมิปัญญาเหล่านี้เกิดขึ้นจากวิถีชีวิตและความร่วมมือของคนในชุมชนเอง หากชุมชนไม่ตระหนักถึงคุณค่าหรือไม่ร่วมมือกัน การสืบทอดก็จะเกิดขึ้นได้ยาก บทบาทสำคัญของชุมชนมีหลายด้าน เช่น การ สนับสนุนให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้จากผู้สูงอายุ การจัดกิจกรรมเวิร์กช็อปหรือชุมชนเพื่อฝึกทักษะการปั้นดินเผา และการสร้างโอกาสให้ผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาเข้าสู่ตลาดหรือกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การมีส่วนร่วมของชุมชนช่วยสร้างความภูมิใจ ทำให้คนรุ่นใหม่เห็นคุณค่าและอยากสืบทอดต่อ อีกด้านหนึ่ง ชุมชนสามารถ บันทึกและจัดเก็บองค์ความรู้ เช่น ลวดลาย เทคนิคการปั้น หรือพิธีกรรมที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งทำเป็นคลังข้อมูลดิจิทัลหรือเอกสารชุมชน เพื่อให้ความรู้เหล่านี้ไม่สูญหาย นอกจากนี้ การสร้างความร่วมมือระหว่างชุมชนกับหน่วยงานวัฒนธรรม โรงเรียน และนักวิจัย จะช่วยให้ภูมิปัญญาของชนชาติหลียังคงมีชีวิตและสามารถปรับตัวเข้ากับยุคสมัยใหม่ได้ สรุปแล้ว การมีส่วนร่วมของชุมชนคือ แรงขับเคลื่อนสำคัญ ทั้งในการสืบทอด การเรียนรู้ และการเผยแพร่ ทำให้เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลียังคงมีชีวิตในชุมชนและเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่คนรุ่นต่อไปภาคภูมิใจ” (หลิวิ เชียงหลาน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 4 กรกฎาคม 2568)

“ชุมชนเป็นปัจจัยสำคัญในการอนุรักษ์และส่งเสริมเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี เพราะภูมิปัญญาเหล่านี้เกิดขึ้นจาก วิถีชีวิตและความร่วมมือของคนในชุมชนเอง หากชุมชนไม่ให้ความสำคัญหรือไม่ร่วมมือกัน ภูมิปัญญาก็อาจสูญหายได้ ชุมชนสามารถมีบทบาทได้หลายด้าน เช่น การ ส่งเสริมให้เยาวชนเรียนรู้จากผู้สูงอายุ ผ่านการสาธิต การฝึกปฏิบัติ และเวิร์กช็อปในท้องถิ่น การจัดกิจกรรมที่ผสมผสานเครื่องปั้นดินเผากับงานเทศกาลและพิธีกรรม จะช่วยให้เยาวชนเห็นคุณค่าและภูมิใจในมรดกของตน นอกจากนี้ ชุมชนยังสามารถทำหน้าที่ ผู้รักษาความรู้และประวัติศาสตร์ บันทึกลวดลาย เทคนิคการปั้น และพิธีกรรมที่เกี่ยวข้อง จัดทำเอกสารหรือคลังข้อมูลดิจิทัล เพื่อให้ข้อมูลเหล่านี้ไม่สูญหาย และเปิดโอกาสให้คนรุ่นใหม่และนักท่องเที่ยวเข้าถึงได้อย่างถูกต้อง การสร้างความร่วมมือระหว่างชุมชนกับหน่วยงานวัฒนธรรม โรงเรียน และองค์กรต่าง ๆ จะช่วยให้เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลียังคงมีชีวิต และยังสามารถปรับตัวเข้ากับยุคสมัยใหม่ได้โดยไม่สูญเสียเอกลักษณ์ของภูมิปัญญา” (หุ ชุนฟาง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 7 กรกฎาคม 2568)

“ผมเชื่อว่าชุมชนมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเครื่องปั้นดินเผาไม่ใช่เพียงงานศิลปะ แต่เป็นส่วนหนึ่งของอัตลักษณ์และวิถีชีวิตของชนชาติหลี การที่ชุมชนเห็นคุณค่าและให้ความสำคัญต่อภูมิปัญญานี้ จะทำให้การสืบทอดเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ชุมชนสามารถสนับสนุนโดยการ จัดกิจกรรมเรียนรู้สำหรับเยาวชน เช่น เวิร์กช็อป ปฏิบัติการฝึกทักษะ หรือโครงการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่ง

ช่วยสร้างแรงจูงใจให้คนรุ่นใหม่สนใจและภูมิใจในงานฝีมือของตนเอง นอกจากนี้ การรวมกลุ่มชุมชน เพื่อ บันทึกเทคนิค ลวดลาย และเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้อง จะช่วยให้ภูมิปัญญานี้ไม่สูญหายและสามารถ ถ่ายทอดได้อย่างถูกต้อง ผมยังเห็นว่าชุมชนควรสร้างความร่วมมือกับโรงเรียน หน่วยงานวัฒนธรรม และหน่วยงานท้องถิ่น เพื่อให้เกิด เครือข่ายสนับสนุนการอนุรักษ์ ทั้งในด้านการเรียนรู้ การผลิต และการเผยแพร่ ทำให้เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหิโยยังคงมีชีวิตและเป็นแรงบันดาลใจให้คนรุ่นต่อไป ” (หลี่ เหมยฉี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 9 กรกฎาคม 2568)

“ชุมชนมีบทบาทสำคัญในการอนุรักษ์และส่งเสริมศิลปะเครื่องปั้นดินเผา เพราะภูมิปัญญานี้ เกิดขึ้นจาก วิถีชีวิตและประเพณีของคนในชุมชน การที่คนในชุมชนให้ความสนใจและร่วมมือกัน จะ ทำให้การสืบทอดภูมิปัญญามีความต่อเนื่องและยั่งยืน ชุมชนสามารถสนับสนุนได้หลายวิธี เช่น การจัด ให้มี ศูนย์การเรียนรู้หรือเวิร์กช็อปฝึกทักษะ สำหรับเยาวชนและผู้สนใจ การสร้างกิจกรรมท้องถิ่นที่ เชื่อมโยงเครื่องปั้นดินเผากับพิธีกรรมหรือเทศกาลประจำปี เพื่อให้คนรุ่นใหม่ได้เห็นคุณค่าและภูมิใจ ในงานฝีมือของตนเอง นอกจากนี้ ชุมชนควรมีบทบาทในการ รักษาเอกลักษณ์และประวัติศาสตร์ของ งานฝีมือ บันทึกลวดลาย เทคนิค และเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลให้กับนักวิจัยและ ผู้สนใจทั่วไป ความร่วมมือระหว่างชุมชนกับหน่วยงานท้องถิ่น โรงเรียน และหน่วยงานวัฒนธรรม จะ ช่วยให้ภูมิปัญญาเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหิโยยังคงมีชีวิต และสามารถปรับตัวเข้ากับยุคสมัยใหม่ได้ อย่างยั่งยืน” (หลี่ เหวยไห่, การสื่อสารส่วนบุคคล, 14 กรกฎาคม 2568)

“ชุมชนคือฐานสำคัญในการอนุรักษ์เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหิโย เพราะงานฝีมือนี้เป็น ส่วนหนึ่งของชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น หากชุมชนไม่เข้ามามีส่วนร่วม ความรู้และเทคนิคเหล่านี้อาจ สูญหายได้ บทบาทของชุมชนเริ่มตั้งแต่การ สนับสนุนผู้สูงอายุและผู้สืบทอด ให้สามารถถ่ายทอด ความรู้และทักษะแก่เยาวชน การจัดกิจกรรมฝึกปฏิบัติและเวิร์กช็อปในท้องถิ่น จะช่วยให้เด็กและ เยาวชนมีโอกาสเรียนรู้และเห็นคุณค่าของภูมิปัญญาของตนเอง นอกจากนี้ ชุมชนสามารถทำหน้าที่ บันทึกและเผยแพร่เรื่องราว ประวัติศาสตร์ เทคนิค และลวดลายของเครื่องปั้นดินเผา จัดทำเอกสาร หรือสื่อดิจิทัลให้เข้าถึงได้ง่าย การเชื่อมโยงชุมชนกับโรงเรียน หน่วยงานวัฒนธรรม และนักท่องเที่ยว จะช่วยสร้างเครือข่ายสนับสนุน ทำให้เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหิโยยังคงมีชีวิต และสามารถปรับตัว เข้ากับยุคสมัยใหม่ได้อย่างยั่งยืน” (เฉิน ซ่ายหัว, การสื่อสารส่วนบุคคล, 16 กรกฎาคม 2568)

“ชุมชนเป็นแกนกลางของการอนุรักษ์และส่งเสริมศิลปะเครื่องปั้นดินเผา เพราะภูมิปัญญานี้ สะท้อน อัตลักษณ์ วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ของชนชาติหิโย การที่คนในชุมชนเห็นคุณค่าและ ร่วมมือกัน จะช่วยให้การสืบทอดภูมิปัญญามีความยั่งยืน ชุมชนสามารถสนับสนุนโดยการ จัดพื้นที่ เรียนรู้และเวิร์กช็อปสำหรับเยาวชน เพื่อให้คนรุ่นใหม่ได้เรียนรู้เทคนิคและเข้าใจความหมายของงาน ฝีมือ อีกทั้งการจัดงานเทศกาลท้องถิ่นหรือกิจกรรมที่เชื่อมโยงเครื่องปั้นดินเผากับพิธีกรรม จะช่วย สร้างความภาคภูมิใจและกระตุ้นความสนใจในงานฝีมือ นอกจากนี้ ชุมชนสามารถทำหน้าที่ เก็บรักษา

และบันทึกเรื่องราว เทคนิค และลวดลาย เพื่อส่งต่อให้คนรุ่นต่อไป และร่วมมือกับหน่วยงานท้องถิ่น โรงเรียน และนักวิชาการ สร้างเครือข่ายสนับสนุน ทำให้เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหิเลียงคังมีชีวิต และสามารถปรับตัวเข้ากับยุคสมัยใหม่ได้อย่างยั่งยืน” (หวาง เสี่ยวถิง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 17 กรกฎาคม 2568)

“ชุมชนคือหัวใจของการอนุรักษ์เครื่องปั้นดินเผาและวัฒนธรรมดั้งเดิมของชนชาติหิเล เพราะ ภูมิปัญญาเหล่านี้เกิดจาก วิถีชีวิตร่วมกันของคนในชุมชน หากชุมชนไม่ให้ความสำคัญหรือไม่เข้าร่วม ภูมิปัญญาที่อาจสูญหายได้ง่าย ชุมชนสามารถทำได้หลายอย่าง เช่น การ สนับสนุนผู้สูงอายุและช่างฝีมือท้องถิ่น ให้ถ่ายทอดทักษะและเรื่องราวแก่เยาวชน การจัดกิจกรรมฝึกปฏิบัติและเวิร์กช็อปจะช่วยให้เด็กและคนรุ่นใหม่ได้เรียนรู้ และเห็นคุณค่าในงานฝีมือของตนเอง นอกจากนี้ ชุมชนควรทำหน้าที่ บันทึกเรื่องราว เทคนิค ลวดลาย และพิธีกรรม เกี่ยวกับเครื่องปั้นดินเผา และร่วมมือกับหน่วยงานวัฒนธรรม โรงเรียน และนักวิจัย เพื่อสร้างเครือข่ายสนับสนุนการอนุรักษ์ ทำให้ภูมิปัญญานี้ยังคงอยู่ และสามารถปรับตัวเข้ากับยุคสมัยใหม่ได้โดยไม่สูญเสียเอกลักษณ์” (หวาง ว่อต้า, การสื่อสารส่วนบุคคล, 21 กรกฎาคม 2568)

“ชุมชนมีบทบาทสำคัญมาก เพราะ เครื่องปั้นดินเผาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันและพิธีกรรมของชนชาติหิเล หากชุมชนไม่ร่วมมือและสนับสนุน การสืบทอดภูมิปัญญาจะยากขึ้น ชุมชนสามารถส่งเสริมโดยการ สนับสนุนการเรียนรู้ของเยาวชน จัดเวิร์กช็อป กิจกรรมฝึกปฏิบัติ และเทศกาลท้องถิ่นที่เชื่อมโยงงานปั้นกับวัฒนธรรม ทำให้คนรุ่นใหม่ได้สัมผัสและเข้าใจคุณค่า นอกจากนี้ ชุมชนควร เก็บรักษาเอกสาร บันทึกลวดลาย เทคนิค และเรื่องเล่า ที่เกี่ยวข้อง เพื่อส่งต่อให้คนรุ่นต่อไป และร่วมมือกับโรงเรียน หน่วยงานวัฒนธรรม และนักวิชาการ เพื่อสร้างเครือข่ายสนับสนุน ทำให้ศิลปะเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหิเลียงคังมีชีวิตและสามารถปรับตัวเข้ากับยุคสมัยใหม่ได้อย่างยั่งยืน” (หวาง ฉายเจี้ยน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 23 กรกฎาคม 2568)

“ชุมชนเป็นกุญแจสำคัญของการอนุรักษ์เครื่องปั้นดินเผา เพราะนี่คือ ภูมิปัญญาที่ฝังลึกอยู่ในชีวิตประจำวันของเรา หากชุมชนไม่ตระหนักถึงคุณค่าและไม่ร่วมมือ งานฝีมือเหล่านี้อาจค่อย ๆ สูญหายไป บทบาทของชุมชนอยู่ที่การ สนับสนุนผู้สืบทอดและช่างฝีมือท้องถิ่น ให้สามารถถ่ายทอดเทคนิคและเรื่องราวแก่เยาวชน การจัดกิจกรรมสาธิตและเวิร์กช็อปภายในหมู่บ้านจะช่วยให้คนรุ่นใหม่ได้เรียนรู้และเข้าใจคุณค่าของงานฝีมือ นอกจากนี้ การ เชื่อมโยงงานปั้นกับการท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม สามารถสร้างรายได้และความสนใจจากภายนอก ทำให้ชุมชนเห็นความสำคัญของการสืบทอดและอนุรักษ์งานฝีมือ การบันทึกเรื่องราวและลวดลายดั้งเดิม และการร่วมมือกับโรงเรียนและหน่วยงานวัฒนธรรม จะช่วยให้ภูมิปัญญานี้คงอยู่และสามารถปรับตัวเข้ากับยุคสมัยใหม่ได้อย่างยั่งยืน” (หลิว กุ้ยฟาง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 25 กรกฎาคม 2568)

“ชุมชนมีบทบาทสำคัญมาก เพราะ ภูมิปัญญาท้องถิ่นต้องเริ่มจากการรับรู้และเห็นคุณค่า

ของคนในชุมชนเอง หากคนรุ่นใหม่ไม่สนใจหรือชุมชนไม่ร่วมมือ งานฝีมือดั้งเดิมอาจสูญหายไป ชุมชนสามารถช่วยโดยการ สนับสนุนผู้สืบทอดให้ถ่ายทอดความรู้และทักษะให้แก่เยาวชน ผ่านเวิร์กช็อป กิจกรรมเรียนรู้ และเทศกาลท้องถิ่น เพื่อสร้างความเข้าใจและความผูกพันกับศิลปะพื้นบ้าน นอกจากนี้ ชุมชนควร บันทึกเรื่องราว เทคนิค และลวดลายดั้งเดิม รวมถึงร่วมมือกับโรงเรียน หน่วยงานวัฒนธรรม และนักวิชาการ สร้างเครือข่ายสนับสนุน ทำให้ศิลปะเครื่องปั้นดินเผาและงานฝีมือเหล่านี้ยังคงมีชีวิต และสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมสมัยใหม่ได้อย่างยั่งยืน ” (หลิว เซียะฮวา, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 กรกฎาคม 2568)

สรุปชุมชนถือเป็นหัวใจสำคัญของการอนุรักษ์และสืบทอดศิลปะเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี เพราะภูมิปัญญาเหล่านี้เกิดจากวิถีชีวิต ความร่วมมือ และประเพณีของคนในชุมชนเอง หากชุมชนไม่ตระหนักถึงคุณค่าและไม่เข้ามามีส่วนร่วม ภูมิปัญญาก็อาจสูญหายไป ชุมชนสามารถสนับสนุนได้หลายด้าน ตั้งแต่การส่งเสริมให้เยาวชนเรียนรู้จากผู้สูงอายุ ผ่านเวิร์กช็อป กิจกรรมฝึกปฏิบัติ และการเข้าร่วมเทศกาลหรือพิธีกรรม การสร้างโอกาสให้ผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาเข้าสู่ตลาดหรือกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ยังช่วยให้คนรุ่นใหม่เห็นคุณค่าและภูมิใจในงานฝีมือของตน นอกจากนี้ ชุมชนมีบทบาทในการบันทึกและรักษาองค์ความรู้ เช่น เทคนิคการปั้น ลวดลาย และพิธีกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยสามารถทำเป็นเอกสารหรือคลังข้อมูลดิจิทัล เพื่อส่งต่อความรู้ให้คนรุ่นต่อไป และสนับสนุนการวิจัยหรือการเรียนรู้ภายนอก การสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับโรงเรียน หน่วยงานวัฒนธรรม และนักวิชาการ จึงเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้ภูมิปัญญานี้ยังคงมีชีวิต สามารถปรับตัวเข้ากับยุคสมัยใหม่ได้ โดยไม่สูญเสียเอกลักษณ์และคุณค่าทางวัฒนธรรมของชนชาติหลี

4.2.3 แนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์เยาวชนในชุมชน/นักเรียน ในมณฑลไห่หนาน ประเทศจีน

จากการสัมภาษณ์เยาวชนในชุมชน/นักเรียน ผู้ให้ข้อมูลได้กล่าวว่าช่างฝีมือพื้นบ้าน/ผู้สืบทอดการปั้นเครื่องดินเผา ในพื้นที่มณฑลไห่หนาน ประเทศจีน คือการถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ผ่านเพื่อนำเสนอเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี การสัมภาษณ์ถึงแนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์เยาวชนในชุมชน/นักเรียน ในมณฑลไห่หนาน ประเทศจีน การรู้จักหรือเคยเห็นการปั้นเครื่องดินเผาของชนชาติหลี(เพื่อสำรวจระดับการรับรู้และความคุ้นเคยของเยาวชนต่อมรดกวัฒนธรรมท้องถิ่น) เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีมีความสำคัญต่อชุมชนรูปแบบใด(เพื่อให้เยาวชนสะท้อนมุมมองเกี่ยวกับคุณค่าและความหมายทางวัฒนธรรม) การมีส่วนร่วมในการเรียนรู้หรืออนุรักษ์ศิลปะการปั้นเครื่องดินเผาในอนาคต(เพื่อค้นหาแรงบันดาลใจและแนวทางส่งเสริมการสืบทอดในกลุ่มคนรุ่นใหม่) โดยมีรายละเอียดแนวความคิด ดังนี้

4.2.3.1. คุณรู้จักหรือเคยเห็นการปั้นเครื่องดินเผาของชนชาติหลิมาก่อนหรือไม่ (เพื่อสำรวจระดับการรับรู้และความคุ้นเคยของเยาวชนต่อมรดกวัฒนธรรมท้องถิ่น)

“ฉันรู้จักและเคยเห็นมาตั้งแต่เด็ก เพราะคุณย่าของฉันเป็นช่างปั้นเครื่องดินเผาที่มีชื่อเสียงในหมู่บ้านเหย์ถู่ ตอนเล็ก ๆ ฉันมักจะนั่งดูท่านปั้นอยู่ข้าง ๆ เตาเผา เห็นตั้งแต่ขั้นตอนการนวดดิน การขึ้นรูปด้วยมือ ไปจนถึงการเผาในเตาไม้แบบโบราณ ทุกขั้นตอนเต็มไปด้วยกลิ่นของดินและควันไฟที่อบอุ่น ตอนนั้นอาจยังไม่เข้าใจถึงคุณค่า แต่เมื่อโตขึ้นและได้เรียนรู้มากขึ้น จึงรู้ว่านี่คือ รากทางวัฒนธรรมของชนชาติหลี ที่สื่อถึงความอดทน ความสัมพันธ์ระหว่างคนกับธรรมชาติ และจิตวิญญาณของชุมชน ทุกครั้งที่ได้จับดิน ฉันรู้สึกเหมือนได้สัมผัสกับอดีตของบรรพบุรุษ และอยากสืบทอดให้คนรุ่นใหม่ได้เห็นว่า เครื่องปั้นดินเผานั้นไม่ใช่เพียงของใช้ แต่เป็น สัญลักษณ์ของความภาคภูมิใจของเราด้วย” (ต่ง เจียเจีย), การสื่อสารส่วนบุคคล, 1 สิงหาคม 2568)

“ฉันเคยเห็นการปั้นเครื่องดินเผาตั้งแต่ยังเด็ก เพราะในชุมชนของเรายังมีผู้เฒ่าหลายท่านที่ยังคงทำเครื่องปั้นแบบดั้งเดิมอยู่ โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลหรือพิธีสำคัญ มักจะมีการใช้ภาชนะดินเผาในพิธี ซึ่งทำให้เด็ก ๆ อย่างฉันได้เห็นอยู่เสมอ ถึงแม้ในเวลานั้นจะยังไม่เข้าใจความหมายเชิงวัฒนธรรมมากนัก แต่ก็รู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่ ‘เป็นของเรา’ และสะท้อนชีวิตของชนชาติหลีได้อย่างลึกซึ้ง พอโตขึ้น ฉันเริ่มสนใจมากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อได้ฟังเรื่องราวจากผู้สูงอายุในหมู่บ้าน ว่าเครื่องปั้นดินเผาไม่ได้เป็นแค่ของใช้ แต่ยังมีความหมายเชิงจิตวิญญาณ เช่น การใช้ในพิธีบูชาบรรพบุรุษหรือในงานแต่งงาน ซึ่งแสดงถึงความผูกพันของคนกับธรรมชาติและครอบครัว ดังนั้น ฉันคิดว่าเยาวชนรุ่นใหม่ควรได้เรียนรู้เรื่องนี้มากขึ้น เพราะมันคือมรดกที่บอกตัวตนของเรา และเป็นรากทางวัฒนธรรมที่ไม่ควรสูญหายไป” (หลี่ เหม่ยฉี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 5 สิงหาคม 2568)

“ก่อนเข้ามาเรียนที่วิทยาลัยมหาสมุทรเขตร้อน ผมเคยได้ยินเรื่องเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีอยู่บ้าง แต่ยังไม่เคยเห็นของจริงใกล้ซิดนีย์ จนกระทั่งได้เข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมด้านมรดกวัฒนธรรมหลี ที่มีครูผู้สืบทอดตัวจริงมาสอน ผมจึงได้สัมผัสขั้นตอนการปั้น การเผา และการตกแต่ง ลวดลายด้วยตนเอง รู้สึกประทับใจมาก เพราะมันไม่ใช่แค่ศิลปะ แต่เป็นเรื่องของจิตวิญญาณและความอดทน สิ่งที่ผมเห็นคือเครื่องปั้นของชนชาติหลีมีเอกลักษณ์มาก ทั้งรูปทรงที่เรียบง่ายแต่มีกลิ่นอายของความเป็นธรรมชาติ และลวดลายที่สะท้อนวิถีชีวิต เช่น สัตว์ ป่า ภูเขา และลวดลายเรขาคณิตที่สื่อถึงความอุดมสมบูรณ์ การได้เรียนรู้เรื่องนี้ทำให้ผมเข้าใจว่า วัฒนธรรมไม่ได้อยู่แค่ในพิพิธภัณฑ์ แต่มันยังมีชีวิตอยู่ในมือของผู้คน และคนรุ่นใหม่อย่างเราก็สามารถมีส่วนร่วมในการสืบทอดให้คงอยู่ต่อไปได้” (เฉิน ต๋าซู่, การสื่อสารส่วนบุคคล, 6 สิงหาคม 2568)

“ผมเคยเห็นการปั้นเครื่องดินเผาของชนชาติหลีครั้งแรกตอนเรียนอยู่ปีหนึ่ง วิทยาลัยพาไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์และหมู่บ้านวัฒนธรรมหลี ที่นั่นมีการสาธิตการปั้นดินเผาแบบดั้งเดิมโดยช่างพื้นบ้านหญิงสูงอายุ ผมรู้สึกประทับใจมาก เพราะเธอไม่ได้ใช้เครื่องมือสมัยใหม่เลย ใช้เพียงมือกับไม้

ไฟในการขึ้นรูป ซึ่งดูเรียบง่ายแต่ต้องอาศัยทักษะและสมาธิสูงมาก ก่อนหน้านั้นผมรู้จักเครื่องดินเผาหลีแค่จากหนังสือเรียนและสื่อออนไลน์ แต่พอได้เห็นของจริง ก็เข้าใจว่ามันไม่ใช่แค่ของใช้ แต่เป็นศิลปะที่สะท้อนวิถีชีวิตและจิตวิญญาณของชนเผ่า ผมเริ่มรู้สึกว่าการสืบทอดภูมิปัญญานี้เป็นเรื่องสำคัญ เพราะมันคือรากเหง้าทางวัฒนธรรมของคนในให้หนานเอง หลังจากนั้น ผมจึงสมัครเข้าร่วมโครงการฝึกฝนเยาวชนเพื่อสืบทอดวัฒนธรรมหลีที่วิทยาลัยจัดร่วมกับช่างฝีมือในท้องถิ่น ผมได้เรียนรู้ขั้นตอนการปั้นจริง ๆ และเข้าใจมากขึ้นว่าทำไมภูมิปัญญานี้ถึงควรถูกอนุรักษ์ไว้ แม้ว่าปัจจุบันคนรุ่นใหม่อาจจะสนใจเทคโนโลยีหรือศิลปะแบบใหม่ แต่ผมเชื่อว่าถ้าเรานำเสนอวัฒนธรรมดั้งเดิมในรูปแบบร่วมสมัย เช่น ผ่านงานดีไซน์หรือสื่อดิจิทัล ก็จะทำให้คนรุ่นผมรู้จักและภาคภูมิใจในมรดกของตนเองมากขึ้นครับ” (หลิว ปิน 刘斌 (Liú Bīn), การสื่อสารส่วนบุคคล, 8 สิงหาคม 2568)

“ผมเคยเห็นการปั้นเครื่องดินเผาของชนชาติหลีตั้งแต่ตอนเรียนมัธยม เพราะในหมู่บ้านบ้านเกิดของผมมีผู้เฒ่าคนหนึ่งยังคงทำอยู่ เธอมักจะปั้นหม้อและภาชนะเล็ก ๆ ไว้ใช้ในครัวเรือนหรือขายให้นักท่องเที่ยว ตอนนั้นผมยังไม่เข้าใจมากนักว่ามันมีคุณค่าทางวัฒนธรรมอะไร เพียงแค่รู้สึกว่ามันเป็นงานฝีมือแบบโบราณที่น่าสนใจ จนเมื่อเข้าเรียนที่วิทยาลัยมหาสมุทรเขตร้อนให้หนาน ผมได้เข้าร่วมโครงการฝึกอบรมเยาวชนเพื่อสืบทอดวัฒนธรรมหลี ได้เรียนรู้ทั้งประวัติ ความหมายเชิงวัฒนธรรม และกระบวนการทำจริง ๆ ตั้งแต่การคัดเลือกดิน การนวดดิน การขึ้นรูป ไปจนถึงการเผา ผมจึงเริ่มเข้าใจว่าการปั้นเครื่องดินเผาไม่ใช่แค่การทำของใช้ แต่เป็นการถ่ายทอดเรื่องราวของชนชาติหลีที่สะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างคนกับธรรมชาติ ผมรู้สึกว่าคุณรุ่นใหม่ส่วนใหญ่—including ตัวผมเองเมื่อก่อน—อาจไม่ค่อยรู้จักหรือเข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับภูมิปัญญานี้ เพราะเราเติบโตมากับเทคโนโลยีและสิ่งของทันสมัย แต่เมื่อได้เรียนรู้จริง ๆ ผมมองเห็นความงามในความเรียบง่าย และอยากมีส่วนช่วยให้ศิลปะนี้อยู่ต่อไป เช่น นำเทคนิคการปั้นแบบหลีมาประยุกต์กับการออกแบบผลิตภัณฑ์ร่วมสมัยเพื่อให้เข้าถึงเยาวชนมากขึ้นครับ” (ถัง หงหนาน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 14 สิงหาคม 2568)

“ก่อนจะเข้ามาเรียนที่วิทยาลัยมหาสมุทรเขตร้อนให้หนาน ฉันเคยเห็นเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีอยู่บ้างตามนิทรรศการวัฒนธรรมท้องถิ่นและพิพิธภัณฑ์ของเมืองซานย่า แต่ก็ยังไม่เคยเห็นขั้นตอนการทำจริง ๆ มาก่อน ตอนนั้นฉันคิดว่ามันเป็นเพียงของตกแต่งหรือของที่ระลึกสำหรับนักท่องเที่ยวเท่านั้น พอได้เข้าร่วมโครงการฝึกอบรมเยาวชนเพื่อสืบทอดวัฒนธรรมหลี ฉันได้มีโอกาสเรียนรู้กระบวนการปั้นจริงจากช่างฝีมือในหมู่บ้านเหยถู่ ได้เห็นตั้งแต่การเตรียมดิน การปั้นด้วยมือแบบดั้งเดิม จนถึงการเผาโดยใช้เตาดิน ซึ่งทำให้เข้าใจว่าศิลปะนี้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคนหลีมาแต่โบราณ และสะท้อนถึงความสัมพันธ์กับธรรมชาติ เช่น การเลือกดินที่เหมาะสมจากภูเขา การใช้น้ำจากลำธารใกล้หมู่บ้าน และการตกแต่งด้วยลวดลายที่มีความหมายทางจิตวิญญาณ ฉันรู้สึกประทับใจมาก เพราะแต่ละขั้นตอนต้องใช้ความอดทนและสมาธิสูง เป็นทั้งงานศิลปะและงานชีวิตจริง ปัจจุบันแม้คนรุ่นใหม่จำนวนมากจะไม่คุ้นเคยกับการปั้นเครื่องดินเผาแล้ว แต่ฉันคิดว่าการที่มหาวิทยาลัยเปิด

โอกาสให้เราได้เรียนรู้และฝึกฝน ถือเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ศิลปะดั้งเดิมนี้ไม่สูญหายไป ฉันทเองก็อยากนำความรู้เหล่านี้ไปเผยแพร่ต่อ โดยอาจใช้สื่อดิจิทัลหรือการออกแบบร่วมสมัย เพื่อให้เยาวชนรุ่นต่อ ๆ ไปเห็นคุณค่าและความงามของภูมิปัญญาท้องถิ่นนะค่ะ” (หลี่ ชิงชิง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 สิงหาคม 2568)

“ดิฉันเกิดและเติบโตในเมืองอู่โจวซาน ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ยังคงมีชาวหลิอาศัยอยู่จำนวนมาก ตั้งแต่เด็กเคยเห็นผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้านทำเครื่องปั้นดินเผาอยู่บ้าง โดยเฉพาะตอนที่มีการประเพณีหรือเทศกาลสำคัญ เช่น งานบูชาผีบรรพบุรุษ หรือพิธีขอขอบคุณผืนดิน แต่ในสมัยนั้นดิฉันยังเล็ก จึงไม่เข้าใจว่ามันสำคัญอย่างไร เห็นเพียงว่าผู้หญิงจะมานั่งหม้อ ดินเผา หรือภาชนะเล็ก ๆ ร่วมกัน พร้อมพูดคุยและร้องเพลงพื้นบ้านไปด้วย บรรยากาศอบอุ่นและมีความหมายมาก ต่อมาเมื่อได้เข้าร่วม ‘โครงการสิ่งทอหลี่’ ในฐานะเยาวชนผู้สืบทอด ดิฉันจึงเริ่มสนใจงานฝีมืออื่น ๆ ของชนชาติหลี่ รวมถึงการปั้นเครื่องดินเผาด้วย เพราะทั้งการทอผ้าและการปั้นดินต่างสะท้อนแนวคิดเดียวกัน คือ ความเชื่อมโยงกับธรรมชาติ ความอดทน และความประณีตของคนหลี่ในอดีต ปัจจุบันในหมู่บ้านของดิฉัน การปั้นเครื่องดินเผาแบบดั้งเดิมเหลือน้อยลงมากแล้ว คนรุ่นใหม่ส่วนใหญ่ไม่รู้วิธีปั้นหรือเผาแบบดินเผาโบราณ เพราะวัสดุและเครื่องมือสมัยใหม่เข้ามาแทนที่ อีกทั้งหลายคนก็ย้ายไปทำงานในเมือง ทำให้ไม่มีเวลาเรียนรู้ภูมิปัญญาดั้งเดิม ดิฉันรู้สึกเสียดายมาก เพราะเครื่องปั้นดินเผาไม่ใช่แค่ของใช้ แต่เป็นสัญลักษณ์ของอัตลักษณ์ของชนชาติหลี่ ตอนนี้ดิฉันพยายามเรียนรู้เพิ่มเติมจากผู้เฒ่าในหมู่บ้าน และอยากผสมผสานศิลปะการปั้นเข้ากับงานสิ่งทอ เพื่อสร้างสื่อใหม่ ๆ ที่ช่วยให้เยาวชนรุ่นเดียวกันรู้จักภูมิปัญญานี้มากขึ้น บางครั้งฉันก็ถ่ายคลิปสั้นเกี่ยวกับงานปั้นและเผยแพร่ในสื่อออนไลน์ เพื่อให้คนรุ่นใหม่เห็นว่าความงามแบบหลี่ยังมีชีวิตอยู่และสามารถปรับตัวให้เข้ากับยุคปัจจุบันได้ค่ะ” (หลี่ หลิงเฟิง), การสื่อสารส่วนบุคคล, 20 สิงหาคม 2568)

“ผมเคยเห็นการปั้นเครื่องดินเผาของชนชาติหลี่ครั้งแรกตอนเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น ตอนนั้นโรงเรียนจัดกิจกรรม ‘วันวัฒนธรรมพื้นบ้าน’ มีครูเชิญช่างฝีมือจากหมู่บ้านใกล้เคียงมาสาธิตให้ดูว่าคนหลี่ในสมัยก่อนทำเครื่องปั้นอย่างไร ผมรู้สึกทึ่งมากที่ช่างใช้เพียงมือเปล่ากับดินธรรมดา ๆ ก็สามารถปั้นออกมาเป็นหม้อและภาชนะที่มีลวดลายสวยงามได้โดยไม่ต้องใช้เครื่องมือทันสมัยเลย หลังจากนั้นผมเริ่มสนใจและหาข้อมูลเพิ่มเติมจากสื่อออนไลน์ รวมถึงได้มีโอกาสไปชมพิพิธภัณฑ์ชนชาติหลี่ที่ซานย่า ซึ่งมีการจัดแสดงเครื่องปั้นดินเผาเก่าแก่ของหลี่หลายแบบ ผมจำได้ว่าครูบอกว่า การปั้นดินเผาไม่ใช่แค่การทำภาชนะใช้สอย แต่ยังสะท้อนความเชื่อและวิถีชีวิต เช่น ลวดลายที่ใช้ในพิธีขอฝน หรือภาชนะที่ใช้ในพิธีแต่งงาน ตอนนี้ผมและเพื่อน ๆ ในชมรมเยาวชนวัฒนธรรมของโรงเรียน พยายามช่วยกันเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับศิลปะพื้นบ้านของหลี่ให้เพื่อนรุ่นใหมารู้จักมากขึ้น เราทำคลิปสั้น ๆ ลงในโซเชียลมีเดีย เช่น Douyin และ Xiaohongshu เพื่อเล่าความเป็นมาของเครื่องปั้นดินเผาในแบบที่เข้าใจง่าย สนุก และเข้ากับยุคของเรา ผมคิดว่าการทำแบบนี้ทำให้วัฒนธรรมดั้งเดิมไม่สูญหายไป และ

เป็นวิธีที่คนรุ่นใหม่สามารถมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ได้จริงครับ ” (เจิง ฟุจิน), การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 สิงหาคม 2568)

“แน่นอนครับ ผมรู้จักและเคยเห็นการปั้นเครื่องดินเผาของชนชาติหลีตั้งแต่ยังเด็ก เพราะในหมู่บ้านของผมนั้นยังมีผู้เฒ่าบางคนที่ทำเครื่องปั้นไว้ใช้เองอยู่บ้าง โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลสำคัญ เช่น เทศกาลบูชาบรรพบุรุษ หรือพิธีเฉลิมฉลองหลังเก็บเกี่ยว ชาวบ้านบางคนยังคงใช้ภาชนะดินเผาแบบดั้งเดิม ซึ่งถือเป็นของมงคลและสัญลักษณ์ของความอุดมสมบูรณ์ ผมจำได้ว่าเคยไปช่วยคุณยายปั้นดินตอนยังเล็ก ๆ ถึงแม้จะไม่ได้ปั้นเป็นรูปทรงสมบูรณ์ แต่ก็ทำให้รู้ว่าการปั้นดินเผานั้นต้องใช้ความอดทนและความละเอียดสูง คุณยายบอกเสมอว่าศิลปะนี้ไม่ใช่แค่ฝีมือ แต่เป็น ‘หัวใจของคนหลี’ เพราะมันผูกพันกับวิถีชีวิตและธรรมชาติของเรา เมื่อโตขึ้น ผมได้เข้าร่วมโครงการสืบทอดงานฝีมือระดับท้องถิ่น ซึ่งสอนทั้งการปั้น การตกแต่ง และการเผาดินแบบโบราณ ผมรู้สึกดีที่ได้เรียนรู้สิ่งเหล่านี้ เพราะมันทำให้เข้าใจรากเหง้าของวัฒนธรรมหลีอย่างลึกซึ้งมากขึ้น ปัจจุบัน ผมยังช่วยสอนเด็ก ๆ ในโรงเรียนท้องถิ่นให้รู้จักเครื่องปั้นดินเผาผ่านกิจกรรมศิลปะพื้นบ้าน เพื่อให้พวกเขาเห็นว่าศิลปะดั้งเดิมก็มีคุณค่าและสามารถอยู่ร่วมกับสังคมสมัยใหม่ได้ครับ ” (หยาง เสี่ยวหมิง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 25 สิงหาคม 2568)

“จริง ๆ แล้วฉันเคยเห็นการปั้นเครื่องดินเผาของชนชาติหลีตอนเด็ก ๆ ค่ะ ตอนนั้นครอบครัวฉันอาศัยอยู่ใกล้กับหมู่บ้านของคนหลีในเขตภูเขา ฉันจำได้ว่าเคยเห็นคุณยายหลีบางคนปั้นหม้อเล็ก ๆ โดยใช้มือเปล่า ไม่มีเครื่องหมุนแบบสมัยใหม่เลย พวกท่านจะปั้นไป ค่อยไป แล้วเล่าเรื่องราวของบรรพบุรุษให้ฟัง เหมือนศิลปะกับเรื่องเล่ามันเชื่อมกันอยู่ แต่หลังจากโตขึ้นและย้ายมาเรียนในเมือง ฉันแทบไม่เคยเห็นใครพูดถึงหรือทำเครื่องปั้นดินเผาหลีนอกจากในพิพิธภัณฑ์หรือสื่อออนไลน์ ทำให้รู้สึกว่ามรดกพวกนี้กำลังค่อย ๆ ห่างจากชีวิตคนรุ่นใหม่ ฉันคิดว่าปัญหาคือเยาวชนจำนวนมากไม่รู้จัก ไม่เคยเห็นของจริง และไม่มีโอกาสได้สัมผัสด้วยตัวเอง ในฐานะที่ฉันเป็นนักศึกษาภาษาศาสตร์และทำงานล่ามในบางโครงการ ฉันรู้สึกว่าภาษาและวัฒนธรรมเชื่อมโยงกันมาก ถ้าภาษาหลีหายไป วัฒนธรรมอย่างเครื่องปั้นดินเผาก็จะหายไปด้วย เพราะคำศัพท์ คำเรียก หรือวิธีการสอนแบบดั้งเดิมล้วนอยู่ในภาษาเหล่านั้น ฉันหวังว่าจะได้มีโอกาสช่วยในการสื่อสารและเผยแพร่วัฒนธรรมเหล่านี้ให้คนรุ่นใหม่เข้าใจมากขึ้น โดยเฉพาะผ่านการแปลและการจัดกิจกรรมข้ามวัฒนธรรมค่ะ ” (พาน เสวียเฟิง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 สิงหาคม 2568)

สรุปผู้คนหลายคนในชนชาติหลีมักเริ่มรู้จักเครื่องปั้นดินเผาตั้งแต่ยังเด็ก ผ่านการเห็นผู้สูงอายุหรือครอบครัวปั้นภาชนะด้วยมือเปล่าในชีวิตประจำวัน หรือในช่วงเทศกาลและพิธีกรรมสำคัญ แม้เด็ก ๆ อาจไม่เข้าใจความหมายเชิงวัฒนธรรมในตอนนั้น แต่ประสบการณ์เหล่านี้ฝังรากลึกในจิตใจและสะท้อนถึงความอดทน ความประณีต และความสัมพันธ์ระหว่างคนกับธรรมชาติของชนชาติหลี เมื่อโตขึ้น เยาวชนได้เรียนรู้เพิ่มเติมจากผู้สืบทอดจริง ผ่านเวิร์กช็อป การฝึกปฏิบัติ และโครงการ

ฝึกอบรม ทำให้เข้าใจว่าเครื่องปั้นดินเผาไม่ใช่เพียงของใช้ แต่เป็นศิลปะที่สะท้อนวิถีชีวิต จิตวิญญาณ และอัตลักษณ์ของชนชาติ ทั้งยังมีความหมายทางพิธีกรรม เช่น การบูชาบรรพบุรุษ งานแต่งงาน และการเฉลิมฉลองตามฤดูกาล การได้สัมผัสขั้นตอนปั้นจริง ๆ ตั้งแต่การเตรียมดิน การขึ้นรูป ไปจนถึง การเผา ทำให้เยาวชนเห็นคุณค่าและเกิดแรงบันดาลใจที่จะสืบทอดภูมิปัญญานี้ต่อไป ปัจจุบัน แม้ว่าชีวิตสมัยใหม่และเทคโนโลยีอาจทำให้เยาวชนบางส่วนห่างไกลจากการปั้นดินเผา แต่หลายคนพยายามผสมผสานงานฝีมือดั้งเดิมเข้ากับสื่อดิจิทัล การออกแบบร่วมสมัย หรือกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อสร้างโอกาสให้คนรุ่นใหม่ได้สัมผัสและเข้าใจคุณค่าของภูมิปัญญานั้น ทำให้เครื่องปั้นดินเผา ยังคงมีชีวิตและเป็นรากวัฒนธรรมที่คนรุ่นใหม่ภาคภูมิใจ

4.2.3.2. คุณคิดว่าเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีสมีความสำคัญต่อชุมชนอย่างไร (เพื่อให้เยาวชนสะท้อนมุมมองเกี่ยวกับคุณค่าและความหมายทางวัฒนธรรม)

“สำหรับฉัน เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีสไม่ใช่เพียงงานฝีมือหรือของใช้ประจำวันเท่านั้น มันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตและวัฒนธรรมของชุมชนเรา เครื่องปั้นเหล่านี้สะท้อนถึงเรื่องราว ประเพณี และความคิดสร้างสรรค์ของบรรพบุรุษ การปั้นเครื่องดินเผาทำให้เราได้เรียนรู้คุณค่าของความอดทน ความละเอียดรอบคอบ และความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้ยังเป็นสัญลักษณ์ที่ช่วยเชื่อมโยงคนรุ่นเก่า กับคนรุ่นใหม่ในชุมชน ให้เรารู้สึกถึงความภาคภูมิใจและการเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมหลีส ฉันคิดว่า การที่เยาวชนได้เรียนรู้และมีส่วนร่วมในการสร้างเครื่องปั้นดินเผาจะช่วยให้อุปภูมิปญานี้คงอยู่ต่อไป และสามารถพัฒนาต่อยอดให้เข้ากับยุคสมัยใหม่ได้ด้วยค่ะ ” (ต่ง เจียเจีย), การสื่อสารส่วนบุคคล, 1 สิงหาคม 2568)

“ในฐานะคนรุ่นใหม่ ผมเห็นว่าเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีสมีความสำคัญต่อชุมชนมาก ครับ ไม่เพียงแต่เป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันเท่านั้น แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของชนชาติหลีส เครื่องปั้นเหล่านี้สะท้อนถึงภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของบรรพบุรุษ เราจะได้ เห็นทั้งรูปแบบลวดลาย เทคนิคการปั้น และความคิดสร้างสรรค์ที่สืบทอดกันมาหลายรุ่น ซึ่งสิ่ง เหล่านี้ช่วยให้เยาวชนและชุมชนรู้สึกภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของตน ผมคิดว่าการเข้าใจคุณค่าของ เครื่องปั้นดินเผาจะทำให้เรารู้จักรักษาและส่งเสริมวัฒนธรรมนี้ต่อไป ทั้งในเชิงศิลปะ การศึกษา และ การสร้างรายได้ให้กับชุมชนครับ ” (หลีส เหมยฉี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 5 สิงหาคม 2568)

“ผมมองว่าเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีสเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมที่สำคัญมาก มันไม่ใช่แค่ ของใช้ประจำวัน แต่เป็นตัวแทนของประเพณี ความคิดสร้างสรรค์ และวิถีชีวิตของชุมชนหลีส การที่ เยาวชนได้เรียนรู้การปั้นเครื่องดินเผา ทำให้เราเข้าใจรากเหง้าวัฒนธรรมของเรา รู้จักคุณค่าและ ความหมายของภูมิปัญญาที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน นอกจากนี้ยังช่วยสร้างความภาคภูมิใจและ แรงบันดาลใจในการรักษาและเผยแพร่วัฒนธรรมนี้ให้คนรุ่นต่อไปได้เห็นและสนใจ สำหรับผม การมี ส่วนร่วมในการฝึกฝนและเรียนรู้เครื่องปั้นดินเผาเป็นวิธีหนึ่งที่ช่วยให้เยาวชนตระหนักถึงความสำคัญ

ของการสืบทอดวัฒนธรรมและทำให้ภูมิปัญญาเหล่านี้คงอยู่ต่อไปในอนาคตครับ ” (ฉิน ต้าซู, การสื่อสารส่วนบุคคล, 6 สิงหาคม 2568)

“สำหรับผม เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีเป็นเสมือนสัญลักษณ์ของชุมชนและวัฒนธรรม เราสามารถเห็นวิถีชีวิต ความคิดสร้างสรรค์ และความเชื่อของคนรุ่นก่อนผ่านผลงานเหล่านี้ การที่เยาวชนอย่างเราได้เรียนรู้และสัมผัสการปั้นเครื่องดินเผา ช่วยให้เราเข้าใจและเห็นคุณค่าของภูมิปัญญาที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน นอกจากนี้ยังสร้างความภาคภูมิใจในรากเหง้าวัฒนธรรมของเรา และทำให้รู้สึกว่าจะต้องช่วยกันรักษาและเผยแพร่ให้คนรุ่นใหม่คนอื่นๆ ได้เห็นความงดงามของศิลปะชนเผ่านี้ต่อไป ผมเชื่อว่า การสืบทอดวัฒนธรรมนี้ไม่ใช่เพียงเรื่องของอดีต แต่ยังเป็นการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างรุ่นเก่ากับรุ่นใหม่ เพื่อให้ภูมิปัญญาเหล่านี้คงอยู่และพัฒนาอย่างต่อเนื่องครับ ” (หลิว ปิน), การสื่อสารส่วนบุคคล, 8 สิงหาคม 2568)

“เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีไม่ใช่เพียงวัตถุใช้สอย แต่เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมและจิตวิญญาณของชุมชน หลายครั้งที่ผมได้เห็นผู้สูงอายุในหมู่บ้านปั้นงานด้วยมือของพวกเขา ผมรู้สึกได้ถึง ความตั้งใจและความภูมิใจในงานฝีมือของชุมชน สำหรับเยาวชนอย่างเรา เครื่องปั้นดินเผาเป็นสะพานเชื่อมระหว่างอดีตกับปัจจุบัน มันช่วยให้เราเข้าใจวิถีชีวิต ความเชื่อ และรากเหง้าทางวัฒนธรรมของชนชาติหลี การเรียนรู้และมีส่วนร่วมในการปั้นเครื่องดินเผาจึงเป็นการรักษาและสืบทอดภูมิปัญญาให้คงอยู่ต่อไป ผมคิดว่าการให้คนรุ่นใหม่ได้สัมผัสและเข้าใจคุณค่าของเครื่องปั้นดินเผา จะทำให้เราภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของตนเอง และช่วยให้ภูมิปัญญานี้ไม่สูญหายไปกับกาลเวลา ” (ถัง หงหนาน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 14 สิงหาคม 2568)

“สำหรับผม เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีมีความหมายมากกว่าของใช้ประจำวัน มันเป็นสัญลักษณ์ของวิถีชีวิตและประเพณีที่สืบทอดต่อกันมาหลายรุ่น ผมเห็นผู้สูงอายุในชุมชนปั้นงานด้วยความใส่ใจและความรักในภูมิปัญญาของเรา ทำให้ผมรู้สึกว่าการสืบทอดวัฒนธรรมนี้เป็นเรื่องที่สำคัญมาก ในฐานะเยาวชน การเรียนรู้และเข้าใจเครื่องปั้นดินเผาไม่เพียงแต่ช่วยให้เราเชื่อมโยงกับรากเหง้าของชนชาติหลี แต่ยังทำให้เราเห็นคุณค่าเชิงศิลปะและวิถีชีวิตของคนในชุมชน การได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการปั้น เป็นการสร้างความภูมิใจและแรงบันดาลใจให้กับเราในการรักษาและส่งต่อภูมิปัญญานี้ให้คนรุ่นต่อไป ” (หลี่ ชิงชิง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 สิงหาคม 2568)

“ผมมองว่าเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีไม่ใช่แค่ศิลปะพื้นบ้าน แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของวัฒนธรรมและความเป็นเอกลักษณ์ของชุมชนเรา ทุกชิ้นงานสะท้อนถึงวิถีชีวิต ความเชื่อ และประเพณีของบรรพบุรุษ สำหรับคนรุ่นใหม่ การได้เรียนรู้และมีส่วนร่วมในการปั้นเครื่องดินเผา ทำให้เราเข้าใจรากเหง้าของตนเองมากขึ้น ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องสำคัญที่เราจะต้องสืบทอดและรักษาภูมิปัญญานี้ เพื่อให้ทั้งชุมชนและคนรุ่นหลังได้เห็นคุณค่าและภูมิใจในวัฒนธรรมของเรา ” (หลี่ หลงเฟิง), การสื่อสารส่วนบุคคล, 20 สิงหาคม 2568)

“สำหรับผม เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหฺลือเป็นสิ่งที่บ่งบอกตัวตนและประวัติศาสตร์ของชุมชนเรา มันสะท้อนถึงชีวิตประจำวัน ความเชื่อ และประเพณีที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน การที่เยาวชนอย่างเรารู้จักและเข้าใจเครื่องปั้นดินเผานั้น ทำให้เราเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมท้องถิ่นมากขึ้น และช่วยให้เรารู้สึกภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในการรักษาและเผยแพร่ภูมิปัญญานี้ให้คนรุ่นต่อไป” (เจิง ฟุจิน), การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 สิงหาคม 2568)

“เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหฺลือไม่ใช่แค่สิ่งของใช้ในชีวิตประจำวันเท่านั้น แต่เป็นสัญลักษณ์ของประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาของชุมชนเรา มันสะท้อนถึงความคิดสร้างสรรค์และความรู้สึกผูกพันของคนรุ่นก่อน สำหรับผมในฐานะผู้สืบทอดรุ่นใหม่ การเรียนรู้และทำความเข้าใจกับเครื่องปั้นดินเผาเป็นการเชื่อมโยงเรากับรากเหง้าของเราเอง และเป็นโอกาสที่เราจะถ่ายทอดความรู้และคุณค่าทางวัฒนธรรมนี้ให้กับคนรุ่นต่อไป ไม่ให้สูญหายไปตามกาลเวลา” (หยาง เสี่ยวหมิง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 25 สิงหาคม 2568)

“แม้ผมจะเกิดและเติบโตในชนบทให้หนาน แต่ผมรู้สึกว่าการปั้นเครื่องดินเผาของชนชาติหฺลือเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงคนในชุมชนเข้าด้วยกัน มันไม่ใช่เพียงงานฝีมือ แต่เป็นตัวแทนของเรื่องราว ประเพณี และอัตลักษณ์ของคนหฺลือ สำหรับผมเอง การได้เรียนรู้เกี่ยวกับเครื่องปั้นดินเผาและทำหน้าที่เป็นล่ามช่วยให้ผมเข้าใจคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่นมากขึ้น และผมคิดว่ามันสำคัญที่จะถ่ายทอดเรื่องราวเหล่านี้ให้เพื่อนนักศึกษาและคนรุ่นใหม่ได้รับรู้ เพื่อให้วัฒนธรรมของชนชาติหฺลือยังคงอยู่และได้รับการสืบทอดต่อไป” (พาน เสวียเฟิง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 สิงหาคม 2568)

สรุปเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหฺลือไม่ใช่เพียงวัตถุใช้สอย แต่เป็นสัญลักษณ์ของวัฒนธรรม วิถีชีวิต และอัตลักษณ์ของชุมชน แต่ละชิ้นงานสะท้อนถึงเรื่องราว ประเพณี และความคิดสร้างสรรค์ของบรรพบุรุษ การได้เห็นและเรียนรู้การปั้นเครื่องดินเผาช่วยให้เยาวชนเข้าใจรากเหง้าทางวัฒนธรรม ฝึกความอดทน ความประณีต และสร้างความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาของตนเอง เยาวชนที่มีส่วนร่วมในการฝึกปฏิบัติ ทั้งการเตรียมดิน การขึ้นรูป และการตกแต่งลวดลาย เริ่มเห็นคุณค่าเชิงศิลปะและจิตวิญญาณของงานปั้น การเรียนรู้ยังช่วยเชื่อมโยงคนรุ่นเก่ากับคนรุ่นใหม่ ทำให้ภูมิปัญญาไม่สูญหาย และสามารถพัฒนาต่อยอดให้เข้ากับยุคสมัยใหม่ ผ่านสื่อดิจิทัล การออกแบบร่วมสมัย หรือกิจกรรมทางการศึกษา ดังนั้น เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหฺลือจึงเป็นทั้งศิลปะและรากทางวัฒนธรรม เป็นสะพานที่เชื่อมอดีตกับปัจจุบันเป็นแรงบันดาลใจให้เยาวชนสืบทอดเผยแพร่ภูมิปัญญานี้ให้คงอยู่ต่อไป

4.2.3.3. คุณอยากมีส่วนร่วมอย่างไรในการเรียนรู้หรืออนุรักษ์ศิลปะการปั้นเครื่องดินเผาในอนาคต(เพื่อค้นหาแรงบันดาลใจและแนวทางส่งเสริมการสืบทอดในกลุ่มคนรุ่นใหม่)

“สำหรับฉัน การสืบทอดงานปั้นเครื่องดินเผาไม่ใช่เพียงแค่การเรียนรู้เทคนิค แต่เป็นการรักษาเรื่องราวและจิตวิญญาณของชนชาติหฺลือเอาไว้ ฉันอยากมีส่วนร่วมโดยการเรียนรู้จากคุณยายและผู้เชี่ยวชาญในชุมชนอย่างต่อเนื่อง รวมถึงทดลองสร้างสรรค์งานใหม่ ๆ ที่ยังคงเคารพความดั้งเดิม

นอกจากนี้ ฉันอยากช่วยเผยแพร่ให้เยาวชนรุ่นใหม่ในหมู่บ้านและนักท่องเที่ยวได้รับรู้ ผ่านกิจกรรมเวิร์กช็อป การจัดนิทรรศการ หรือแม้แต่สื่อออนไลน์ เพื่อสร้างแรงบันดาลใจและความสนใจให้พวกเขาเข้าใจคุณค่าของศิลปะนี้ และเห็นว่าการสืบทอดงานฝีมือเป็นเรื่องที่ทุกคนสามารถร่วมกันทำได้” (ต่ง เจียเจีย), การสื่อสารส่วนบุคคล, 1 สิงหาคม 2568)

“ฉันมองว่าการเรียนรู้และอนุรักษ์เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีเป็นเรื่องสำคัญสำหรับการรักษาเอกลักษณ์วัฒนธรรมของเรา ฉันอยากมีส่วนร่วมโดยเริ่มจากการสร้างแพลตฟอร์มให้เยาวชนรุ่นใหม่เข้าถึงศิลปะนี้ง่ายขึ้น เช่น จัดกิจกรรมเวิร์กช็อปในโรงเรียนและชุมชน ให้เยาวชนได้ทดลองปั้นจริง เรียนรู้เรื่องราวและเทคนิคจากผู้เชี่ยวชาญ นอกจากนี้ ฉันสนับสนุนการใช้สื่อดิจิทัลเผยแพร่ความรู้ เพื่อให้ศิลปะพื้นบ้านเข้าถึงกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่สนใจทั้งในและนอกพื้นที่ อันจะช่วยสร้างความตระหนักและแรงบันดาลใจให้พวกเขามีส่วนร่วมในการสืบทอดงานฝีมือนี้ต่อไป” (หลี่ เหม่ยฉี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 5 สิงหาคม 2568)

“ผมเห็นว่าการปั้นเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีไม่ใช่แค่เรื่องงานฝีมือ แต่เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมที่สะท้อนชีวิตและความเชื่อของชุมชน ผมอยากมีส่วนร่วมโดยเรียนรู้เทคนิคจากผู้เชี่ยวชาญรุ่นเก่าให้เข้าใจอย่างลึกซึ้ง และนำความรู้เหล่านั้นมาปรับใช้ร่วมกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น การบันทึกคลิปสอนการปั้น หรือสร้างสื่อดิจิทัลให้เยาวชนรุ่นใหม่เข้าถึงง่าย นอกจากนี้ ผมตั้งใจจะเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชน เช่น เวิร์กช็อปและโครงการฝึกอบรมเยาวชน เพื่อช่วยสร้างแรงบันดาลใจให้คนรุ่นใหม่รักและสนใจงานฝีมือของเรา ผมเชื่อว่าการเรียนรู้ร่วมกันและเผยแพร่ต่อไปจะช่วยให้วัฒนธรรมเครื่องปั้นดินเผาลี้ยังคงสืบทอดไปได้อย่างยั่งยืน” (เฉิน ต๋าซู่, การสื่อสารส่วนบุคคล, 6 สิงหาคม 2568)

“ผมรู้สึกว่าการปั้นเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีเป็นทั้งศิลปะและเอกลักษณ์ของชุมชน การเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญรุ่นเก่าเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผม เพื่อให้เข้าใจเทคนิคและความหมายทางวัฒนธรรมอย่างแท้จริง ในอนาคต ผมอยากมีส่วนร่วมโดยเข้าร่วมเวิร์กช็อป ฝึกปฏิบัติจริง และช่วยเผยแพร่ให้เพื่อน ๆ และเยาวชนรุ่นใหม่รู้จักงานฝีมือนี้ ผ่านการจัดนิทรรศการ หรือสื่อดิจิทัล ผมเชื่อว่าการสร้างแรงบันดาลใจและการเรียนรู้ร่วมกันจะช่วยให้เครื่องปั้นดินเผาลี้ยังคงอยู่และเติบโตต่อไปในชุมชนของเรา” (หลิว ปิน), การสื่อสารส่วนบุคคล, 8 สิงหาคม 2568)

“ผมเห็นว่าการปั้นเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีไม่ใช่แค่ทักษะงานฝีมือ แต่ยังเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตและวัฒนธรรมชุมชน ผมอยากมีส่วนร่วมโดยเริ่มจากการฝึกฝนทักษะอย่างจริงจัง เรียนรู้เทคนิคจากผู้สืบทอดรุ่นเก่า และเข้าใจเรื่องราวและความหมายทางวัฒนธรรมเบื้องหลังผลงานแต่ละชิ้น นอกจากนี้ ผมอยากช่วยเผยแพร่วัฒนธรรมนี้ให้คนรุ่นใหม่ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้และสื่อดิจิทัล เช่น การจัดเวิร์กช็อปออนไลน์ หรือทำคลิปสั้นสอนเทคนิคเบื้องต้น เพื่อสร้างความสนใจและความภาคภูมิใจในมรดกของเรา ผมเชื่อว่าการเรียนรู้และแบ่งปันร่วมกันจะทำให้ศิลปะการปั้นเครื่องปั้นดินเผา

ของหลียังคงอยู่และเติบโตต่อไปในอนาคต” (ถัง หงหนาน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 14 สิงหาคม 2568)

“สำหรับผม การสืบทอดศิลปะการปั้นเครื่องดินเผาของชนชาติหลีเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ผมอยากมีส่วนร่วมโดยการเรียนรู้เทคนิคการปั้นจากผู้สืบทอดรุ่นเก่า และทดลองสร้างชิ้นงานด้วยตัวเอง เพื่อเข้าใจทั้งทักษะและความหมายของงานแต่ละชิ้น นอกจากนี้ ผมอยากเชื่อมโยงศิลปะนี้กับโลกยุคใหม่ ผ่านการนำเสนอในรูปแบบดิจิทัล เช่น วิดีโอสอน เทคนิคการปั้น หรือการจัดนิทรรศการออนไลน์ เพื่อให้เยาวชนคนรุ่นใหม่เข้าถึงและเกิดความสนใจ ผมเชื่อว่าการเรียนรู้พร้อมกับเผยแพร่ จะช่วยให้มรดกทางวัฒนธรรมนี้คงอยู่และได้รับการชื่นชมอย่างต่อเนื่อง” (หลี่ ชิงชิง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 18 สิงหาคม 2568)

“ผมอยากมีส่วนร่วมโดยการเรียนรู้ทั้งเทคนิคและเรื่องราวเบื้องหลังของเครื่องปั้นดินเผาจากผู้เชี่ยวชาญและผู้สืบทอดรุ่นเก่า เพราะแต่ละชิ้นงานไม่ใช่แค่ศิลปะ แต่ยังสะท้อนวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของชุมชนหลี ผมยังอยากมีส่วนร่วมในการเผยแพร่ความรู้ให้กับเยาวชนรุ่นใหม่ ผ่านกิจกรรมเวิร์กช็อป การบันทึกวิดีโอ หรือการสร้างโครงการร่วมกับโรงเรียนและชุมชน เพื่อให้คนรุ่นใหม่เห็นความสำคัญและเกิดแรงบันดาลใจในการเรียนรู้และสืบทอดต่อไป ผมเชื่อว่าการเรียนรู้ควบคู่กับการสื่อสารให้คนอื่นเห็นคุณค่าจะช่วยให้ศิลปะนี้อยู่กับชุมชนอย่างยั่งยืน” (หลี่ หลงเฟิง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 20 สิงหาคม 2568)

“ผมอยากเข้าร่วมกิจกรรมที่ช่วยให้เข้าใจทั้งเทคนิคการปั้นและเรื่องราววัฒนธรรมที่อยู่เบื้องหลังเครื่องปั้นดินเผา ผมคิดว่าการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญและผู้สืบทอดรุ่นเก่าเป็นสิ่งสำคัญ เพราะมันช่วยให้เราเห็นคุณค่าแท้จริงของศิลปะนี้ นอกจากนี้ ผมอยากมีส่วนร่วมในการเผยแพร่วัฒนธรรมนี้ให้กับเพื่อน ๆ และเยาวชนรุ่นใหม่ ผ่านกิจกรรมในโรงเรียน การจัดนิทรรศการ หรือการสร้างสื่อออนไลน์ เพื่อให้คนรุ่นใหม่เข้าใจและสนใจการอนุรักษ์วัฒนธรรมของชุมชนหลี ผมเชื่อว่าการเรียนรู้ควบคู่กับการแบ่งปันเป็นวิธีที่ดีในการทำให้ศิลปะดั้งเดิมนี้ยังคงอยู่ต่อไป” (เจิง พูจิน, การสื่อสารส่วนบุคคล, 22 สิงหาคม 2568)

“ผมตั้งใจจะเรียนรู้ทักษะการปั้นเครื่องดินเผาอย่างลึกซึ้งจากผู้เชี่ยวชาญและผู้สืบทอดรุ่นเก่า เพื่อให้เข้าใจทั้งเทคนิคและเรื่องราวทางวัฒนธรรมที่แฝงอยู่ในแต่ละชิ้นงาน ในอนาคต ผมอยากมีส่วนร่วมในการถ่ายทอดความรู้และทักษะเหล่านี้ให้กับเพื่อน ๆ และเยาวชนรุ่นใหม่ ผ่านการจัดเวิร์กช็อป การสอนภายในชุมชน และการใช้สื่อดิจิทัล เช่น วิดีโอสอนหรือโซเชียลมีเดีย เพื่อสร้างแรงบันดาลใจและกระตุ้นความสนใจ ผมเชื่อว่าการผสมผสานระหว่างการเรียนรู้ การปฏิบัติ และการแบ่งปัน จะช่วยให้ศิลปะเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลียังคงอยู่และเติบโตต่อไปในอนาคต” (หยาง เสี่ยวหมิง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 25 สิงหาคม 2568)

“ผมอยากมีส่วนร่วมโดยการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญและช่างฝีมือในชุมชน เพื่อเข้าใจเทคนิค

การปั้นและเรื่องราวทางวัฒนธรรมที่สะท้อนในเครื่องปั้นดินเผา ผมเชื่อว่าการเรียนรู้ไม่ใช่เพียงแค่ฝึกทักษะ แต่รวมถึงการเข้าใจคุณค่าทางสังคมและพิธีกรรมที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ ผมต้องการใช้ทักษะภาษาของตัวเองเป็นสะพานเชื่อม เพื่อช่วยเผยแพร่เรื่องราวและความสำคัญของเครื่องปั้นดินเผาให้กับผู้คนทั้งในและต่างประเทศ ผ่านบทความ วิดีโอ หรือกิจกรรมออนไลน์ ผมหวังว่าการสร้างความเข้าใจและความสนใจในวงกว้างจะช่วยให้เยาวชนรุ่นใหม่รู้สึกมีส่วนร่วมและสนับสนุนการสืบทอดศิลปะพื้นบ้านนี้ต่อไป” (พาน เสวียเฟิง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 สิงหาคม 2568)

สรุปการสืบทอดงานปั้นเครื่องดินเผาของชนชาติหลีไม่ได้หมายถึงเพียงการเรียนรู้เทคนิคเท่านั้น แต่เป็นการรักษาเรื่องราว จิตวิญญาณ และเอกลักษณ์ของชุมชนให้คงอยู่ ผู้สืบทอดรุ่นใหม่เห็นความสำคัญของการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญและผู้สืบทอดรุ่นเก่า เพื่อเข้าใจทั้งทักษะ เรื่องราว และความหมายเชิงวัฒนธรรมของแต่ละชิ้นงาน การฝึกฝนและทดลองสร้างสรรค์ชิ้นงานใหม่ช่วยให้เกิดการผสมผสานระหว่างความดั้งเดิมกับความคิดสร้างสรรค์ร่วมสมัย นอกจากนี้ เยาวชนยังมีความมุ่งมั่นที่จะเผยแพร่ความรู้และคุณค่าของศิลปะนี้ ผ่านเวิร์กช็อป นิทรรศการ สื่อดิจิทัล และกิจกรรมในชุมชน เพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้เพื่อนรุ่นใหม่และนักท่องเที่ยวเห็นคุณค่าของงานฝีมือ การเรียนรู้ควบคู่กับการแบ่งปันนี้ช่วยให้ภูมิปัญญาท้องถิ่นคงอยู่ เชื่อมอดีตกับปัจจุบัน และเติบโตอย่างยั่งยืนต่อไป

4.2.4 แนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่หน่วยงานด้านวัฒนธรรม/การศึกษา ในมณฑลไห่หนาน ประเทศจีน

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่หน่วยงานด้านวัฒนธรรม/การศึกษา ผู้ให้ข้อมูลได้กล่าวว่าช่างฝีมือพื้นบ้าน/ผู้สืบทอดการปั้นเครื่องดินเผา ในพื้นที่มณฑลไห่หนาน ประเทศจีน คือการถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ผ่านเพื่อนำเสนอเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี การสัมภาษณ์ถึงแนวคำถามสำหรับสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่หน่วยงานด้านวัฒนธรรม/การศึกษา ในมณฑลไห่หนาน ประเทศจีน หน่วยงานของท่านมีบทบาทหรือโครงการใดในการส่งเสริมและอนุรักษ์เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีในปัจจุบัน(เพื่อสำรวจแนวทางการดำเนินงานและนโยบายด้านการอนุรักษ์วัฒนธรรม) การมองเห็นปัญหาหรืออุปสรรคใดในการสืบทอดภูมิปัญญาการทำเครื่องปั้นดินเผาแก่คนรุ่นใหม่ในชุมชน (เพื่อทำความเข้าใจข้อจำกัดและความท้าทายเชิงโครงสร้างในการอนุรักษ์) การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลสามารถมีบทบาทอย่างไรในการเผยแพร่และส่งต่อศิลปะเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีให้กว้างขวางขึ้น (เพื่อเชื่อมโยงการอนุรักษ์วัฒนธรรมกับการพัฒนานวัตกรรมและสื่อดิจิทัล) โดยมีรายละเอียดแนวความคิดดังนี้

4.2.4.1 หน่วยงานของท่านมีบทบาทหรือโครงการใดในการส่งเสริมและอนุรักษ์เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีในปัจจุบันบ้าง (เพื่อสำรวจแนวทางการดำเนินงานและนโยบายด้านการอนุรักษ์วัฒนธรรม)

“หน่วยงานของเรามีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและอนุรักษ์เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี ผ่านหลายโครงการที่มุ่งเน้นทั้งการศึกษา การฝึกอบรม และการเผยแพร่วัฒนธรรม โครงการหลัก ๆ ได้แก่ การจัดตั้ง ศูนย์ฝึกอบรมงานปั้นดินเผา สำหรับเยาวชนและผู้สนใจทั่วไป โดยมีช่างฝีมือรุ่นเก่า มาให้ความรู้และสอนเทคนิคพื้นฐาน รวมถึงการสอนประวัติศาสตร์และความหมายของลวดลาย ดั้งเดิม นอกจากนี้ เราได้สนับสนุน เวิร์กช็อปและนิทรรศการ ในชุมชนและโรงเรียน เพื่อให้ผู้คนทุกวัย เข้าถึงและเข้าใจคุณค่าของงานศิลปะนี้ อีกด้านหนึ่ง หน่วยงานของเรายังทำงานร่วมกับสื่อดิจิทัล เพื่อ สร้าง คลังข้อมูลออนไลน์และวิดีโอสอน ซึ่งช่วยให้คนรุ่นใหม่และผู้สนใจจากนอกพื้นที่สามารถเรียนรู้ และเข้าถึงภูมิปัญญาท้องถิ่นได้ง่ายขึ้น สรุปคือ เรามุ่งเน้นทั้ง การอนุรักษ์เชิงวิชาการ การถ่ายทอด ทักษะ และการเผยแพร่สู่สาธารณะ เพื่อให้เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลียังคงอยู่และสืบทอดต่อไป อย่างยั่งยืน” (หลี ยู่เฟิง), การสื่อสารส่วนบุคคล, 3 กันยายน 2568)

“ในฐานะกรมการศึกษา หน่วยงานของเรามีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและอนุรักษ์ เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี ผ่านการผสมผสานระหว่างการศึกษาและการอนุรักษ์วัฒนธรรม เรา ได้ดำเนินโครงการหลักหลายด้าน เช่น การ บูรณาการเครื่องปั้นดินเผาเข้ากับหลักสูตรการศึกษา โดย จัดเวิร์กช็อปและกิจกรรมเชิงปฏิบัติให้กับนักเรียนในโรงเรียน ทั้งเพื่อเรียนรู้เทคนิคการปั้นและเข้าใจ ความหมายทางวัฒนธรรม อีกทั้งยังมี โครงการฝึกอบรมครูและช่างฝีมือรุ่นใหม่ เพื่อให้สามารถ ถ่ายทอดความรู้และทักษะต่อไปได้ นอกจากนี้ กรมการศึกษายังสนับสนุน การสร้างสื่อการเรียนรู้ ดิจิทัล เช่น วิดีโอสอน เทคนิคและประวัติศาสตร์เครื่องปั้นดินเผา เพื่อให้เยาวชนและประชาชนทั่วไป เข้าถึงภูมิปัญญาท้องถิ่นได้ง่ายขึ้น ไม่จำกัดเฉพาะในโรงเรียนหรือชุมชน โดยสรุป หน่วยงานของเรา มุ่งเน้นทั้งการ สืบทอดทักษะ การสร้างความตระหนักรู้ และการเผยแพร่วัฒนธรรม เพื่อให้ เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลียังคงอยู่และพัฒนาอย่างยั่งยืนในอนาคต” (เฉิน เจิ้นหัว, การสื่อสารส่วนบุคคล, 5 กันยายน 2568)

“พิพิธภัณฑ์ของเรามีบทบาทสำคัญในการ อนุรักษ์และเผยแพร่มรดกวัฒนธรรมชนชาติหลี โดยเฉพาะเครื่องปั้นดินเผา เรามีโครงการหลายด้าน ทั้งการ จัดเก็บและบันทึกตัวอย่าง เครื่องปั้นดินเผา จากชุมชนต่าง ๆ เพื่อรักษารูปแบบลวดลาย เทคนิค และเรื่องราวประวัติศาสตร์ของ แต่ละชิ้นงาน นอกจากนี้ เรายังมี กิจกรรมจัดนิทรรศการและเวิร์กช็อป เพื่อให้ประชาชนและเยาวชน ได้เรียนรู้และสัมผัสกับงานฝีมือโดยตรง ซึ่งไม่เพียงแต่ช่วยเผยแพร่วัฒนธรรม แต่ยังเป็นแรงบันดาลใจ ให้คนรุ่นใหม่สนใจและมีส่วนร่วมในการสืบทอด อีกหนึ่งแนวทางสำคัญคือการ วิจัยเชิงวิชาการและ สร้างสื่อดิจิทัล เช่น การทำฐานข้อมูลออนไลน์ วิดีโอการปั้น และเอกสารเผยแพร่ เพื่อให้ภูมิปัญญา ดั้งเดิมของชนชาติหลีเข้าถึงนักวิจัย นักศึกษา และประชาชนทั่วไป ทั้งในและต่างประเทศ โดยสรุป พิพิธภัณฑ์ของเรามุ่งเน้นทั้ง การอนุรักษ์เชิงกายภาพ การส่งเสริมการเรียนรู้ และการวิจัยเชิงวิชาการ เพื่อให้เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลียังคงอยู่และได้รับการสืบทอดอย่างยั่งยืน” (เฉิน เพ่ย),

การสื่อสารส่วนบุคคล, 8 กันยายน 2568)

“ศูนย์วัฒนธรรมของเรามีบทบาทสำคัญในการ ส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรมชนชาติหลี ทั้งในด้านเครื่องปั้นดินเผาและงานหัตถกรรมอื่น ๆ เช่น Li Brocade เราได้ดำเนินโครงการหลายรูปแบบ โดยเฉพาะการ จัดเวิร์กช็อปสอนการปั้นและลวดลายดั้งเดิม ให้เยาวชนและประชาชนทั่วไปได้ทดลอง ปฏิบัติจริง เพื่อสร้างความสนใจและความเข้าใจในเทคนิคพื้นบ้าน นอกจากนี้ เรายังเน้น การจัดนิทรรศการและกิจกรรมเชิงวัฒนธรรม ที่รวมทั้งการแสดงผลงานของช่างฝีมือรุ่นเก่าและการสาธิต เทคนิคปั้นดินเผา เพื่อให้ผู้ชมได้เรียนรู้เรื่องราวและภูมิปัญญาของชุมชน อีกแนวทางสำคัญคือ การ สร้างสื่อเผยแพร่ดิจิทัล เช่น คลิปสาธิต เทคนิคการปั้น และฐานข้อมูลออนไลน์ เพื่อให้ภูมิปัญญาทาง วัฒนธรรมนี้เข้าถึงเยาวชนและประชาชนได้กว้างขึ้น ทั้งในและนอกพื้นที่ โดยรวม ศูนย์ของเรามุ่งเน้น ทั้ง การอนุรักษ์เชิงกายภาพ การถ่ายทอดความรู้ และการสร้างแรงบันดาลใจให้คนรุ่นใหม่ เพื่อให้ เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีให้คงอยู่และเติบโตต่อไปอย่างยั่งยืนยาวนาน” (หวง ชูยฺหลิง), การสื่อสารส่วนบุคคล, 11 กันยายน 2568)

“มหาวิทยาลัยของเรามีบทบาทสำคัญในการ บูรณาการงานฝีมือดั้งเดิมของชนชาติหลีเข้าสู่ การศึกษา ทั้งในระดับปริญญาตรีและโครงการฝึกอบรมระยะสั้น เราได้ออกแบบหลักสูตรและเวิร์กช็อปที่เน้นการเรียนรู้เทคนิคการปั้นเครื่องดินเผาแบบดั้งเดิม พร้อมให้นักศึกษาได้ศึกษาประวัติศาสตร์ ความหมายเชิงวัฒนธรรม และเรื่องราวของชุมชนหลี นอกจากนี้ เรายังร่วมมือกับ ช่างฝีมือและ พิพิธภัณฑสถานท้องถิ่น เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติจริงและทำงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ ผลงานที่ได้ จากการเรียนการสอนจะถูกนำไป จัดนิทรรศการในมหาวิทยาลัยและชุมชน เพื่อเผยแพร่ความรู้และ สร้างแรงบันดาลใจให้คนรุ่นใหม่ อีกหนึ่งแนวทางสำคัญคือ การใช้สื่อดิจิทัลและเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น การสร้างคลังข้อมูลออนไลน์และสื่อการเรียนรู้ เพื่อให้ภูมิปัญญาการปั้นเครื่องดินเผาของชนชาติ หลีเข้าถึงได้ง่ายและกว้างขวางยิ่งขึ้น โดยรวม มหาวิทยาลัยมุ่งเน้นทั้ง การอนุรักษ์ การถ่ายทอด ความรู้ และการสร้างแรงบันดาลใจ ให้เยาวชนรุ่นใหม่เห็นคุณค่าและสนใจในการสืบทอดศิลปะดั้งเดิม นี้ต่อไป” (จาง อี้), การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 กันยายน 2568)

สรุปหน่วยงานต่าง ๆ ในมณฑลไห่หนานมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและอนุรักษ์ เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี ผ่านโครงการหลากหลายที่ครอบคลุมทั้งการศึกษา การฝึกอบรม การ วิจัย และการเผยแพร่วัฒนธรรม ชุมชนเยาวชน และประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงภูมิปัญญาดั้งเดิม ได้ผ่าน ศูนย์ฝึกอบรม งานเวิร์กช็อป และนิทรรศการ ที่จัดขึ้นทั้งในโรงเรียน ชุมชน และมหาวิทยาลัย โดยมีช่างฝีมือรุ่นเก่าให้ความรู้และถ่ายทอดเทคนิคการปั้น พร้อมอธิบายความหมายของลวดลายและ เรื่องราวทางวัฒนธรรม นอกจากนี้ หน่วยงานเหล่านี้ยังใช้ เทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อสร้างฐานข้อมูล ออนไลน์ วิดีโอสาธิต และสื่อการเรียนรู้ ทำให้เยาวชนและผู้สนใจจากทั้งในและนอกพื้นที่สามารถ เรียนรู้และเข้าถึงศิลปะพื้นบ้านได้ง่ายขึ้น การผสมผสานระหว่างการเรียนรู้เชิงปฏิบัติ การเผยแพร่

ดิจิทัล และการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ ช่วยให้เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี ได้รับการสืบทอดอย่างยั่งยืน พร้อมสร้างแรงบันดาลใจให้คนรุ่นใหม่เห็นคุณค่าและมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมนี้ต่อไป

4.2.4.2 ท่านมองเห็นปัญหาหรืออุปสรรคใดในการสืบทอดภูมิปัญญาการทำเครื่องปั้นดินเผาแก่คนรุ่นใหม่ในชุมชน (เพื่อทำความเข้าใจข้อจำกัดและความท้าทายเชิงโครงสร้างในการอนุรักษ์)

“ผมคิดว่ามีหลายปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการสืบทอดภูมิปัญญาการทำเครื่องปั้นดินเผา หนึ่งคือ ความสนใจของเยาวชนที่ลดลง เนื่องจากมีทางเลือกด้านอาชีพและความบันเทิงอื่น ๆ มากขึ้น ทำให้คนรุ่นใหม่บางส่วนมองว่างานฝีมือนี้ไม่ใช่อาชีพที่มั่นคง อีกทั้ง ทรัพยากรและการสนับสนุนทางการเงินยังไม่เพียงพอ ทั้งในด้านการจัดเวิร์กช็อป อุปกรณ์ และพื้นที่ฝึกปฏิบัติ การขาดการสนับสนุนเชิงโครงสร้างทำให้ชุมชนและโรงเรียนไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ต่อเนื่อง นอกจากนี้ การขาดการบูรณาการกับระบบการศึกษาและเทคโนโลยีสมัยใหม่ ทำให้ภูมิปัญญานี้เข้าถึงเยาวชนได้ยาก การสอนยังคงเป็นแบบดั้งเดิมมาก ทำให้ไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและพฤติกรรมของคนรุ่นใหม่ ดังนั้นผมเห็นว่าการแก้ไขต้องเริ่มจาก การสร้างแรงจูงใจและความตระหนักในคุณค่าทางวัฒนธรรม พร้อมกับการสนับสนุนโครงสร้างและเทคโนโลยี เพื่อให้การเรียนรู้และสืบทอดภูมิปัญญานี้เกิดขึ้นได้จริงและยั่งยืนในชุมชน” (หลี่ ยู่เฟิง, การสื่อสารส่วนบุคคล, 3 กันยายน 2568)

“ผมเห็นว่ามีหลายอุปสรรคที่ทำให้การสืบทอดภูมิปัญญานี้เป็นเรื่องท้าทาย ประการแรกคือความสนใจของเยาวชนลดลง เพราะพวกเขาเผชิญกับแรงกดดันทางการศึกษาและโอกาสอาชีพอื่น ๆ ทำให้บางคนมองว่าการเรียนรู้การทำเครื่องปั้นดินเผาเป็นเรื่องเสริม ไม่ใช่สิ่งจำเป็น ประการที่สองคือการขาดบุคลากรและทรัพยากรด้านการสอน ทั้งในโรงเรียนและชุมชน เรามีผู้เชี่ยวชาญจำกัด ทำให้กิจกรรมเวิร์กช็อปหรือหลักสูตรสำหรับเยาวชนยังไม่ต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังมี ข้อจำกัดด้านการบูรณาการเนื้อหาเข้ากับหลักสูตรการศึกษาและเทคโนโลยีสมัยใหม่ ทำให้ภูมิปัญญานี้ไม่สามารถเข้าถึงเยาวชนได้อย่างกว้างขวาง ดังนั้น การแก้ไขจำเป็นต้องมุ่งไปที่ การสร้างแรงจูงใจให้เยาวชนสนใจศึกษา และเรียนรู้ร่วมกับการสนับสนุนเชิงโครงสร้างและนวัตกรรมทางการศึกษา เพื่อให้ภูมิปัญญาเครื่องปั้นดินเผาสามารถสืบทอดไปได้อย่างยั่งยืน” (ฉิน เจิ้นหัว, การสื่อสารส่วนบุคคล, 5 กันยายน 2568)

“จากมุมมองของผม ปัญหาหลักคือ ความสนใจและการมีส่วนร่วมของคนรุ่นใหม่ยังไม่เพียงพอ เยาวชนหลายคนมุ่งไปเรียนรู้ด้านที่ให้โอกาสทางอาชีพมากกว่า ทำให้จำนวนผู้เรียนรู้ภูมิปัญญาเครื่องปั้นดินเผาลดลง อีกอุปสรรคหนึ่งคือ การขาดการบูรณาการเชิงระบบ ทั้งในด้านหลักสูตรการศึกษาและกิจกรรมชุมชน ทำให้การเรียนรู้ภูมิปัญญานี้ขาดความต่อเนื่องและไม่สามารถเข้าถึงกลุ่มคนรุ่นใหม่ได้อย่างกว้างขวาง นอกจากนี้ ทรัพยากรด้านครูช่าง ผู้เชี่ยวชาญ และสื่อดิจิทัลสำหรับ

การเผยแพร่ ยังมีจำกัด ทำให้ยากต่อการสืบทอดอย่างยั่งยืน ดังนั้น ผมเห็นว่าต้องมี การสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงระหว่างพิพิธภัณฑ์ โรงเรียน ชุมชน และแพลตฟอร์มดิจิทัล เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ และสร้างแรงบันดาลใจให้เยาวชนเห็นคุณค่าของภูมิปัญญา” (เจิน เพ่ย), การสื่อสารส่วนบุคคล, 8 กันยายน 2568)

“จากประสบการณ์ของผม หนึ่งในอุปสรรคสำคัญคือ ความสนใจของเยาวชนลดลง เพราะงานฝีมือแบบดั้งเดิมต้องใช้เวลา ความอดทน และทักษะเฉพาะตัว ซึ่งบางครั้งเยาวชนมองว่าไม่สอดคล้องกับความเร่งรีบและไลฟ์สไตล์ในยุคปัจจุบัน อีกประเด็นคือ ขาดช่องทางการเรียนรู้และสื่อสารที่เข้าถึงง่าย สำหรับคนรุ่นใหม่ ทำให้การเรียนรู้ภูมิปัญญาเครื่องปั้นดินเผาไม่ต่อเนื่อง นอกจากนี้ แรงสนับสนุนทางเศรษฐกิจและนโยบาย ยังไม่เพียงพอในการส่งเสริมงานฝีมือให้เป็นอาชีพที่ยั่งยืนสำหรับเยาวชน ผมจึงเห็นว่า การสืบทอดต้องอาศัย การบูรณาการกิจกรรมเชิงการศึกษา การจัดเวิร์กช็อป การใช้สื่อดิจิทัล และการสร้างโอกาสอาชีพ เพื่อดึงดูดเยาวชนให้เรียนรู้และสนใจสืบทอดภูมิปัญญา” (หวง ชู่หลิง), การสื่อสารส่วนบุคคล, 11 กันยายน 2568)

“ในมุมมองของผม ปัญหาหลักคือ เยาวชนมีเวลาจำกัดและขาดความสนใจในการเรียนรู้เทคนิคดั้งเดิม เนื่องจากการศึกษาและไลฟ์สไตล์ยุคใหม่มุ่งเน้นด้านเทคโนโลยีและความสะดวกสบายมากกว่า อีกปัญหาคือ ขาดผู้เชี่ยวชาญรุ่นเก่าที่สามารถถ่ายทอดทักษะได้อย่างต่อเนื่อง ทำให้บางเทคนิคและความรู้เชิงลึกเสี่ยงสูญหาย นอกจากนี้ การบูรณาการงานฝีมือดั้งเดิมเข้ากับการศึกษา ยังมีข้อจำกัดด้านหลักสูตรและทรัพยากร ทำให้การสอนในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยไม่ทั่วถึง ผมเห็นว่า การแก้ไขอุปสรรคเหล่านี้ต้องอาศัย ความร่วมมือระหว่างชุมชน สถาบันการศึกษา และหน่วยงานรัฐ เพื่อสร้างโปรแกรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ ใช้สื่อดิจิทัล และเปิดโอกาสให้เยาวชนฝึกปฏิบัติจริง ซึ่งจะช่วยให้ภูมิปัญญาเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลียังคงสืบทอดต่อไปได้อย่างยาวนาน” (จาง อิ่น), การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 กันยายน 2568)

สรุปการสืบทอดภูมิปัญญาการทำเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีเผชิญกับอุปสรรคหลายด้าน หนึ่งคือ ความสนใจของเยาวชนที่ลดลง เนื่องจากมีทางเลือกด้านอาชีพและความบันเทิงมากขึ้น ทำให้หลายคนมองว่าการเรียนรู้การปั้นดินเผาไม่ใช่อาชีพที่มั่นคง อีกทั้งยังมี ข้อจำกัดด้านทรัพยากร บุคลากร และพื้นที่ฝึกปฏิบัติ ในโรงเรียนและชุมชน ทำให้กิจกรรมการเรียนรู้ไม่ต่อเนื่อง นอกจากนี้ การขาดการบูรณาการกับระบบการศึกษาและเทคโนโลยีสมัยใหม่ ทำให้ภูมิปัญญานี้เข้าถึงเยาวชนได้น้อย การเรียนการสอนยังเน้นแบบดั้งเดิมมาก จึงไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและพฤติกรรมของคนรุ่นใหม่ เพื่อแก้ไขปัญหา เหล่าผู้เชี่ยวชาญเสนอให้มี การสร้างแรงจูงใจและความตระหนักในคุณค่าทางวัฒนธรรม ควบคู่กับ การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง การจัดเวิร์กช็อป การบูรณาการหลักสูตร และการใช้สื่อดิจิทัล เพื่อให้เยาวชนสามารถเรียนรู้ ฝึกปฏิบัติ และมีส่วนร่วมในการสืบทอดภูมิปัญญาได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

4.2.4.3 ท่านเห็นว่าการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลสามารถมีบทบาทอย่างไรในการเผยแพร่และส่งเสริมศิลปะเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหฺลี้ให้กว้างขวางขึ้น (เพื่อเชื่อมโยงการอนุรักษ์วัฒนธรรมกับการพัฒนานวัตกรรมและสื่อดิจิทัล)

“ผมมองว่า เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือสำคัญ ในการเผยแพร่งานฝีมือและภูมิปัญญา ดั้งเดิมให้เข้าถึงผู้คนได้กว้างขวางและรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นการสร้างคลังข้อมูลออนไลน์ การจัด นิทรรศการเสมือนจริง (Virtual Exhibition) หรือการบันทึกเทคนิคการปั้นเครื่องดินเผาในรูปแบบ วิดีโอสอน นอกจากนี้ เทคโนโลยียังช่วย เชื่อมโยงเยาวชนกับศิลปะดั้งเดิม ผ่านสื่อที่พวกเขาคุ้นเคย เช่น โซเชียลมีเดีย แพลตฟอร์มออนไลน์ หรือแอปพลิเคชันเรียนรู้ ทำให้เกิดการมีส่วนร่วมและแรง บันดาลใจในการเรียนรู้ สุดท้าย การใช้ดิจิทัลยังช่วยให้ ข้อมูลทางวัฒนธรรมถูกเก็บรักษาและสืบทอด ได้อย่างยั่งยืน เพราะชุมชนสามารถบันทึกเรื่องราว เทคนิค และลวดลายเฉพาะตัวของ เครื่องปั้นดินเผาให้คนรุ่นใหม่และผู้สนใจทั้งในประเทศและต่างประเทศเข้าถึงได้อย่างสะดวก ” (หลี่ ยูเฟิง), การสื่อสารส่วนบุคคล, 3 กันยายน 2568)

“ในมุมมองของผม เทคโนโลยีดิจิทัลมีศักยภาพสูงในการเชื่อมโยงการอนุรักษ์วัฒนธรรมเข้า กับการศึกษาและนวัตกรรม ผ่านการสร้างสื่อการเรียนการสอนออนไลน์ การบันทึกขั้นตอนการปั้น เครื่องดินเผา หรือจัดทำคลังข้อมูลดิจิทัลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และลวดลายของงานฝีมือ นอกจากนี้ การใช้สื่อดิจิทัลยังช่วยให้ เยาวชนเข้าถึงความรู้และภูมิปัญญาดั้งเดิมได้ง่ายขึ้น ผ่านแพลตฟอร์มที่พวก เขาคุ้นเคย เช่น แอปพลิเคชันการศึกษา วิดีโอออนไลน์ หรือกิจกรรมเวิร์กช็อปเสมือนจริง ซึ่งทำให้เกิด แรงบันดาลใจและความสนใจในการเรียนรู้ สุดท้าย ผมเห็นว่า การบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลในงาน อนุรักษ์เครื่องปั้นดินเผาไม่เพียงช่วยเผยแพร่ความรู้ไปสู่สาธารณะอย่างกว้างขวาง แต่ยัง รักษา เอกลักษณ์วัฒนธรรมและทำให้ภูมิปัญญาท้องถิ่นถูกสืบทอดไปอย่างยั่งยืน ” (เฉิน เจิ้นหัว, การสื่อสารส่วนบุคคล, 5 กันยายน 2568)

“ผมมองว่า เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือสำคัญในการอนุรักษ์และเผยแพร่วัฒนธรรมดั้งเดิม ของชนชาติหฺลี้ เพราะสามารถทำให้ผลงานเครื่องปั้นดินเผาเข้าถึงผู้ชมได้กว้างขึ้น ไม่จำกัดเพียงคนใน ชุมชนหรือผู้เข้าชมพิพิธภัณฑ์ ตัวอย่างเช่น การสร้าง ฐานข้อมูลออนไลน์ของเครื่องปั้นดินเผา การ จัดทำวิดีโอสาธิตขั้นตอนการปั้น และนิทรรศการเสมือนจริง (Virtual Exhibition) จะช่วยให้เยาวชน และนักวิจัยเข้าถึงความรู้และเทคนิคดั้งเดิมได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ การใช้สื่อดิจิทัลยังสามารถ สร้างแรง บันดาลใจให้เยาวชนสนใจงานฝีมือ และช่วยบูรณาการภูมิปัญญาเข้ากับการศึกษาและนวัตกรรมใหม่ ๆ ทำให้ศิลปะเครื่องปั้นดินเผาของหฺลี้ยังคงมีชีวิต และสืบทอดไปยังคนรุ่นใหม่ได้อย่างยั่งยืน ” (เฉิน เพย์), การสื่อสารส่วนบุคคล, 8 กันยายน 2568)

“ฉันมองว่า เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นสะพานเชื่อมระหว่างวัฒนธรรมดั้งเดิมและผู้ชมรุ่นใหม่ การ จัดทำเนื้อหาดิจิทัล เช่น วิดีโอสาธิตการปั้น เครื่องมือการเรียนรู้แบบออนไลน์ และนิทรรศการเสมือน

จริง จะช่วยให้ผู้คนทั้งในและนอกพื้นที่สามารถเข้าถึงศิลปะเครื่องปั้นดินเผาของหัตถ์ได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ การใช้สื่อดิจิทัลยังสามารถ กระตุ้นความสนใจของเยาวชนและนักศึกษาให้เข้ามามีส่วนร่วม ทั้งในด้านการเรียนรู้ การทดลองสร้างสรรค์ และการสืบทอดภูมิปัญญา ทำให้ศิลปะดั้งเดิมนี้ไม่สูญหายไปกับเวลา เรายังสามารถเชื่อมโยงเทคโนโลยีเข้ากับกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ เช่น เวิร์กช็อปออนไลน์ การแข่งขันออกแบบ และการเผยแพร่ผ่านโซเชียลมีเดีย ซึ่งจะช่วยสร้างความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมหัตถ์ และทำให้ภูมิปัญญานี้เข้าถึงคนรุ่นใหม่ได้อย่างกว้างขวางและยั่งยืน” (หวง ชู่หลิง), การสื่อสารส่วนบุคคล, 11 กันยายน 2568)

“ผมมองว่า เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือสำคัญในการผสมผสานงานศิลปะดั้งเดิมเข้ากับการศึกษาและนวัตกรรมสมัยใหม่ การใช้สื่อดิจิทัล เช่น การสร้างแบบจำลอง 3 มิติของเครื่องปั้นดินเผา การทำวิดีโอสาธิตขั้นตอนการปั้น หรือการจัดนิทรรศการเสมือนจริง จะช่วยให้เยาวชน นักศึกษา และประชาชนทั่วไปเข้าถึงศิลปะพื้นบ้านได้สะดวกและเข้าใจบริบททางวัฒนธรรมได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ในด้านการศึกษา เราสามารถ บูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ากับการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนได้ทดลองสร้างสรรค์และฝึกทักษะผ่านสื่อออนไลน์ ทำให้ความรู้และภูมิปัญญาเกี่ยวกับเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหัตถ์สามารถ สืบทอดไปสู่คนรุ่นใหม่ได้อย่างยั่งยืน ทั้งยังสร้างความสนใจและแรงบันดาลใจให้เกิดการคิดสร้างสรรค์ต่อยอดงานศิลปะพื้นบ้านได้อีกด้วย” (จาง อี้), การสื่อสารส่วนบุคคล, 15 กันยายน 2568)

สรุปเทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือสำคัญในการเผยแพร่และสืบทอดศิลปะเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหัตถ์ เพราะช่วยให้ภูมิปัญญาดั้งเดิมเข้าถึงผู้คนได้กว้างขวางและรวดเร็ว ไม่จำกัดเพียงชุมชนหรือพิพิธภัณฑ์ การสร้าง คลังข้อมูลออนไลน์ นิทรรศการเสมือนจริง และวิดีโอสาธิตเทคนิคการปั้น ช่วยให้เยาวชน นักศึกษา และผู้สนใจสามารถเรียนรู้และทดลองปฏิบัติได้สะดวก นอกจากนี้ การใช้สื่อสังคมออนไลน์ แอปพลิเคชัน และแพลตฟอร์มดิจิทัล ยังกระตุ้นความสนใจและสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนรู้ ทำให้คนรุ่นใหม่เห็นคุณค่าและเข้ามามีส่วนร่วมในการสืบทอดภูมิปัญญา อีกด้านหนึ่ง เทคโนโลยีดิจิทัลยังช่วย บูรณาการศิลปะดั้งเดิมเข้ากับการศึกษาและนวัตกรรม เช่น การทำแบบจำลอง 3 มิติ การจัดเวิร์กช็อปออนไลน์ หรือกิจกรรมสร้างสรรค์ ทำให้ความรู้และทักษะทางวัฒนธรรมถูกสืบทอดอย่างยั่งยืน ขณะเดียวกันยังเปิดโอกาสให้ภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้าถึงนักวิจัยและประชาชนทั้งในและนอกประเทศ ส่งเสริมทั้งการเรียนรู้ การสร้างสรรค์ และการอนุรักษ์วัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง

บทสรุปประเด็นของผู้สัมภาษณ์

ผู้วิจัยได้มีการสัมภาษณ์ถึงการวิเคราะห์ข้อคำถามสำหรับสัมภาษณ์ช่างฝีมือพื้นบ้าน/ผู้สืบทอดการปั้นเครื่องดินเผา สำหรับสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน/ผู้สูงอายุในชุมชน สำหรับสัมภาษณ์เยาวชนใน

ชุมชน/นักเรียน สำหรับสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่หน่วยงานด้านวัฒนธรรม/การศึกษา ในมณฑลไห่หนาน ประเทศจีน โดยมีการสัมภาษณ์ถึงการส่งเสริมและอนุรักษ์เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี ดังต่อไปนี้

สำหรับสัมภาษณ์ช่างฝีมือพื้นบ้าน/ผู้สืบทอดการปั้นเครื่องดินเผา ในมณฑลไห่หนาน ประเทศจีนการเรียนรู้ภูมิปัญญาการทำเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีเริ่มตั้งแต่วัยเยาว์ ผ่านการถ่ายทอดจากครอบครัวและช่างฝีมือในชุมชน ด้วยวิธี สังเกต ฟังคำสอน และฝึกปฏิบัติจริง ตั้งแต่การเลือกและนวดดิน การขึ้นรูปด้วยมือ การตกแต่งลวดลาย ไปจนถึงการเผาในเตาแบบดั้งเดิม ซึ่งทุกขั้นตอนสะท้อนทั้ง ทักษะศิลปะ จิตวิญญาณของดิน และความเข้าใจเชิงวัฒนธรรม ที่สืบทอดมาหลายชั่วอายุคน ช่างฝีมือเห็นตรงกันว่า ขั้นตอนสำคัญที่สุดคือ การขึ้นรูปด้วยมือ ซึ่งทำให้ชิ้นงานมีความอ่อนช้อยและเอกลักษณ์เฉพาะตัว และ การตกแต่งลวดลายดั้งเดิม ที่สื่อเรื่องราววิถีชีวิต ความเชื่อ และพิธีกรรม เครื่องปั้นทุกชิ้นจึงเต็มไปด้วยคุณค่าทางศิลปะและวัฒนธรรม ไม่สามารถทดแทนด้วยการผลิตเชิงอุตสาหกรรม เพื่อสืบทอดภูมิปัญญานี้ ช่างฝีมือเน้นการ จูงใจเยาวชน ด้วยการทำให้การเรียนรู้สนุกและเข้าถึงง่าย เช่น การจัดเวิร์กช็อปในโรงเรียนและชุมชน การใช้ สื่อดิจิทัลและโซเชียลมีเดีย เล่าเรื่องราวภูมิปัญญา รวมถึงการเชื่อมโยงศิลปะกับโอกาสทางอาชีพหรือธุรกิจชุมชน วิธีเหล่านี้ช่วยให้เยาวชนเห็นคุณค่า เกิดแรงบันดาลใจ และมีส่วนร่วมในการสืบทอดศิลปวัฒนธรรมเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีให้คงอยู่และพัฒนาต่อไปอย่างยั่งยืน

สำหรับสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน/ผู้สูงอายุในชุมชน ในมณฑลไห่หนาน ประเทศจีน

เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีไม่เพียงเป็นภาชนะใช้สอยในชีวิตประจำวัน เช่น เก้าอี้ หุ่นตุ้ม หรือหม้อก๋วยเตี๋ยว แต่ยังสะท้อน วิถีชีวิต ความเชื่อ และพิธีกรรม ของชุมชน ตั้งแต่การบูชาบรรพบุรุษ พิธีแต่งงาน งานเทศกาล ไปจนถึงพิธีขอฝน ลวดลายและรูปทรงของเครื่องปั้นบอกเล่าเรื่องราวตำนาน และภูมิปัญญาที่สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น เป็นสัญลักษณ์ของ อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม และมีบทบาททางจิตวิญญาณเชื่อมระหว่างมนุษย์ ธรรมชาติ และโลกวิญญาณ ในอดีต การเรียนรู้การปั้นดินเผาเกิดขึ้นภายในครอบครัวและชุมชน เด็กเริ่มซึมซับทักษะตั้งแต่วัยเยาว์ ผ่านการสังเกต ช่วยงานผู้ใหญ่ ลงมือทำ และรับฟังเรื่องเล่าพื้นบ้าน ทำให้ได้ทั้ง ทักษะ เทคนิค และความเข้าใจเชิงวัฒนธรรม และจิตวิญญาณ ปัจจุบัน การสืบทอดปรับตัวเข้ากับยุคสมัย โดยขยายจากครอบครัวสู่โรงเรียน ศูนย์วัฒนธรรม เวิร์กช็อปเชิงศิลปะ และการใช้ สื่อดิจิทัล ทำให้เยาวชนเข้าถึงความรู้ได้สะดวกและกว้างขึ้น แต่ยังคงต้องรักษา บริบทดั้งเดิมและคุณค่าทางพิธีกรรม ชุมชนจึงเป็นหัวใจสำคัญของการอนุรักษ์และสืบทอดภูมิปัญญานี้ ผ่านการสนับสนุนให้เยาวชนเรียนรู้จากผู้สูงอายุ การจัดเวิร์กช็อป กิจกรรมฝึกปฏิบัติ การเข้าร่วมพิธีกรรม และการสร้างโอกาสทางอาชีพหรือธุรกิจวัฒนธรรม การบันทึกเทคนิค ลวดลาย และพิธีกรรมทั้งในเอกสารและคลังข้อมูลดิจิทัล รวมถึงการสร้างเครือข่ายร่วมกับโรงเรียน หน่วยงานวัฒนธรรม และนักวิชาการ เป็นกุญแจสำคัญที่ช่วยให้ เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลียังคง

ชีวิตและเชื่อมโยงคนรุ่นใหม่กับรากเหง้าวัฒนธรรม ได้อย่างยั่งยืน

สำหรับสัมภาษณ์เยาวชนในชุมชน/นักเรียน ในพื้นที่มณฑลไห่หนาน ประเทศจีน

เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีไม่ใช่เพียงภาชนะใช้สอย แต่เป็น สัญลักษณ์ของวิถีชีวิต จิตวิญญาณ และอัตลักษณ์ของชุมชน แต่ละชิ้นสะท้อนเรื่องราว ประเพณี และความคิดสร้างสรรค์ของบรรพบุรุษ ผู้คนเริ่มรู้จักและเรียนรู้การปั้นตั้งแต่เด็ก ผ่านการสังเกตผู้สูงอายุและช่วยงานในชีวิตประจำวันหรือพิธีกรรม แม้ยังไม่เข้าใจความหมายเชิงวัฒนธรรม ประสบการณ์เหล่านี้ฝังรากในจิตใจและปลูกฝังความอดทน ความประณีต และความสัมพันธ์ระหว่างคนกับธรรมชาติ เมื่อโตขึ้นเยาวชนได้เรียนรู้เพิ่มเติมผ่าน เวิร์กช็อป การฝึกปฏิบัติ และโครงการฝึกอบรม ทำให้เข้าใจว่าเครื่องปั้นดินเผาไม่ใช่แค่ของใช้ แต่เป็นศิลปะที่สะท้อนภูมิปัญญาและพิธีกรรม เช่น การบูชาบรรพบุรุษ งานแต่งงาน และเทศกาลตามฤดูกาล การได้ลงมือปั้นตั้งแต่การเตรียมดิน การขึ้นรูป การตกแต่ง ลวดลาย จนถึงการเผา ทำให้เยาวชนเห็นคุณค่าและเกิดแรงบันดาลใจที่จะสืบทอด ปัจจุบัน การเรียนรู้ได้ปรับตัวเข้ากับยุคสมัย ผ่าน สื่อดิจิทัล การออกแบบร่วมสมัย กิจกรรมทางการศึกษา และเวิร์กช็อปในชุมชน ทำให้เยาวชนเข้าถึงความรู้ได้สะดวกและกว้างขึ้น ขณะเดียวกันยังคงรักษาเอกลักษณ์และจิตวิญญาณดั้งเดิม การสืบทอดภูมิปัญญาจึงเป็นทั้งการ เรียนรู้เทคนิคและการรักษาเรื่องราว วัฒนธรรม และคุณค่าของชุมชน ผ่านการฝึกฝน ทดลองสร้างสรรค์ และเผยแพร่สู่สาธารณะ ทำให้เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีเป็นสะพานเชื่อมอดีตกับปัจจุบัน และสร้างแรงบันดาลใจให้คนรุ่นใหม่สืบทอดและอนุรักษ์ภูมิปัญญานี้อย่างยั่งยืน

สำหรับสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่หน่วยงานด้านวัฒนธรรม/การศึกษา ในมณฑลไห่หนาน ประเทศจีน

หน่วยงานต่าง ๆ ในมณฑลไห่หนานมีบทบาทสำคัญในการ ส่งเสริมและอนุรักษ์เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี ผ่านโครงการด้านการศึกษา การฝึกอบรม การวิจัย และการเผยแพร่ วัฒนธรรม เยาวชนและประชาชนสามารถเข้าถึงภูมิปัญญาดั้งเดิมได้ผ่าน เวิร์กช็อป นิทรรศการ ศูนย์ฝึกอบรม และกิจกรรมในโรงเรียน ชุมชน และมหาวิทยาลัย โดยมีช่างฝีมือรุ่นเก่าถ่ายทอดทั้งเทคนิคและความหมายของลวดลาย เทคโนโลยีดิจิทัลเป็นเครื่องมือสำคัญ ช่วยสร้าง คลังข้อมูลออนไลน์ วิดีโอสาธิต และสื่อการเรียนรู้ ทำให้เยาวชนและผู้สนใจสามารถเรียนรู้ ทดลองปฏิบัติ และเข้าถึงศิลปะพื้นบ้านได้สะดวกและกว้างขึ้น การบูรณาการระหว่างการเรียนรู้เชิงปฏิบัติ การเผยแพร่ออนไลน์ และการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ ทำให้เครื่องปั้นดินเผาได้รับการสืบทอดอย่างยั่งยืน อย่างไรก็ตาม การสืบทอดภูมิปัญญายังเผชิญ อุปสรรคด้านความสนใจของเยาวชน ทรัพยากร บุคลากร และพื้นที่ฝึกปฏิบัติ การเรียนการสอนแบบดั้งเดิมไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและพฤติกรรมคนรุ่นใหม่ เพื่อแก้ปัญหา ผู้เชี่ยวชาญเสนอให้มี แรงจูงใจ การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง การบูรณาการหลักสูตร และ

การใช้สื่อดิจิทัล เพื่อให้เยาวชนเรียนรู้ ฝึกปฏิบัติ และมีส่วนร่วมในการสืบทอดภูมิปัญญาได้อย่างต่อเนื่อง เทคโนโลยีดิจิทัลยังช่วย บูรณาการศิลปะดั้งเดิมเข้ากับการศึกษาและนวัตกรรม เช่น การสร้างแบบจำลอง 3 มิติ เวอร์กช็อปออนไลน์ และกิจกรรมสร้างสรรค์ ทำให้ความรู้และทักษะทางวัฒนธรรมถูกสืบทอดต่อเนื่อง พร้อมเปิดโอกาสให้ภูมิปัญญาเหล่านี้เข้าถึงนักวิจัยและประชาชนทั้งในและนอกประเทศ ส่งเสริมการเรียนรู้ การสร้างสรรค์ และการอนุรักษ์วัฒนธรรมอย่างยั่งยืน

บทสรุปผลวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสื่อสารเพื่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมประจำท้องถิ่น: เครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลี มณฑลไห่หนาน ประเทศจีน” พบว่าเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีไม่ได้เป็นเพียงภาชนะใช้สอยในชีวิตประจำวัน แต่ยังสะท้อน วิถีชีวิต ความเชื่อ พิธีกรรม และอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม ของชุมชน เครื่องปั้นแต่ละชิ้นมีลวดลายและรูปทรงที่สื่อเรื่องราว ตำนาน และภูมิปัญญาที่สืบทอดมาหลายชั่วอายุคน ทั้งยังทำหน้าที่เป็นสื่อกลางระหว่างมนุษย์ ธรรมชาติ และโลกวิญญาณ จากการสัมภาษณ์ช่างฝีมือและผู้สืบทอด พบว่า การเรียนรู้เริ่มตั้งแต่วัยเยาว์ ผ่านการสังเกต ฟังคำสอน และฝึกปฏิบัติจริง โดยเรียนรู้ตั้งแต่การเลือกและนวดดิน การขึ้นรูปด้วยมือ การตกแต่งลวดลาย ไปจนถึงการเผาในเตาแบบดั้งเดิม ทุกขั้นตอนสะท้อน ทักษะศิลปะ จิตวิญญาณของดิน และความเข้าใจเชิงวัฒนธรรม ช่างฝีมือเห็นว่า การขึ้นรูปด้วยมือและการตกแต่งลวดลายดั้งเดิม เป็นขั้นตอนสำคัญที่สุด เพราะทำให้ชิ้นงานมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและสะท้อนเรื่องราวของชนชาติหลี การสัมภาษณ์เยาวชนและนักเรียนชี้ให้เห็นว่า การเรียนรู้เครื่องปั้นดินเผาไม่เพียงเป็นการฝึกทักษะ แต่ยังช่วยให้เยาวชนเข้าใจภูมิปัญญาและคุณค่าทางวัฒนธรรม การฝึกปฏิบัติและเวิร์กช็อปเชิงสร้างสรรค์ ช่วยให้เกิดแรงบันดาลใจและความภาคภูมิใจ ทำให้ภูมิปัญญาท้องถิ่นสามารถเชื่อมโยงคนรุ่นเก่าและคนรุ่นใหม่ บทสัมภาษณ์ผู้นำชุมชนและผู้สูงอายุชี้ว่า ชุมชนเป็นหัวใจสำคัญของการอนุรักษ์และสืบทอด โดยการสนับสนุนเยาวชนให้เรียนรู้จากผู้สูงอายุ การจัดกิจกรรมฝึกปฏิบัติและพิธีกรรม รวมถึงการสร้างโอกาสทางอาชีพและธุรกิจวัฒนธรรม ช่วยให้ภูมิปัญญาไม่สูญหายและยังคงมีชีวิต เจ้าหน้าที่หน่วยงานด้านวัฒนธรรมและการศึกษากล่าวว่า การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เป็นเครื่องมือสำคัญในการเผยแพร่ภูมิปัญญา เช่น การสร้างคลังข้อมูลออนไลน์ นิทรรศการเสมือนจริง วิดีโอสาธิต และเวิร์กช็อปออนไลน์ ช่วยให้เยาวชน นักศึกษา และผู้สนใจเข้าถึงความรู้ได้ง่ายและกว้างขึ้น นอกจากนี้ การบูรณาการกับนวัตกรรม การออกแบบร่วมสมัย และกิจกรรมทางการศึกษา ช่วยให้ภูมิปัญญาเหล่านี้ยังคงมีชีวิตและสืบทอดได้อย่างยั่งยืน การวิจัยสรุปได้ว่า การสืบทอดภูมิปัญญาเครื่องปั้นดินเผาของชนชาติหลีต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างช่างฝีมือ ชุมชน เยาวชน และหน่วยงานรัฐ ผ่านการเรียนรู้แบบดั้งเดิม การฝึกปฏิบัติ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล และกิจกรรมสร้างสรรค์ เพื่อให้ความรู้ ทักษะ และคุณค่าทางวัฒนธรรมยังคงอยู่และสามารถเชื่อมโยงอดีตกับปัจจุบัน พร้อมสร้างแรงบันดาลใจ